

CON ONG

tuần báo trào phúng đối lập
(môn bài nhà nước cấp số 3716/TBTT/CHBCI)

SỐ 130

15 TI

TUẦN LỄ TỪ 18-9

ĐẾN 25-9-1970

Chủ Nhiệm : NGUYỄN VĂN MINH — Đầu bếp : MINH VÕ

Địa chỉ liên lạc : 54 VÕ TÁNH.

— ỚNG NÓI : 93801

Wason
DS 531
C74++

LÀM THẾ NÀO ĐỂ LẤY LẠI NIỀM TIN ?

Hội Đồng Kinh Tế Xã Hội sắp họp để thảo luận về vấn đề: làm thế nào để lấy lại niềm tin trong lòng dân chúng?

Đây là một đề tài rất hợp thời.

Sở dĩ đất nước này khốn nạn như ngày nay, chỉ vì dân chúng đã đánh mất niềm tin.

Vì mất niềm tin vào tương lai, nên mọi người chỉ tính chuyện « ăn xối ở thì », không ai định làm ăn lâu dài, nên xã hội thay đổi như chong chóng.

Vì mất niềm tin vào những người cầm quyền và có nhiệm vụ thi hành luật pháp, nên luật pháp không được tôn trọng, luật giang hồ, võ rừng được xử

dụng thả dạn, xã hội rối loạn.

Vì mất niềm tin vào sự trong sạch của những người làm lớn, nên nhân dân không chịu đóng góp vào ngân sách quốc gia.

Vì mất niềm tin vào sự công bằng, con ông lớn xuất ngoại trong khi con dân đi lính, nên có cảnh trốn lính.

Vì mất niềm tin vào khả năng, tư cách của đại diện dân cử, và sự trong sạch, đứng đắn của các cuộc bầu cử, nên cử tri nằm nhà chơi không đi bỏ phiếu.

Vì mất niềm tin vào các nhà lãnh đạo tôn giáo, nên giá trị đạo đức bị sụp đổ.

Vì mất niềm tin vào sự ổn định của cuộc sống, nên mức

tiết kiệm của dân chúng rất cao, mà mức đầu tư rất thấp, khiến tư bản Quốc gia bị yếu kém, kinh tế không thể phát triển được.

Vì mất niềm tin nơi khả năng của giới lãnh đạo, nên dân giàu có hề nhau chuẩn ra ngoại quốc.

Vì mất niềm tin nên thanh thiếu niên sa đọa, chỉ biết sống cho thỏa thích hôm nay, mà không biết ngày mai.

Vì mất niềm tin vào công lý và sự công bằng, nên nạn tham nhũng được nuôi dưỡng.

Tất cả chỉ vì mất niềm tin nên khốn nạn như vậy.

Làm thế nào để Dân chúng

lấy lại niềm tin?

Không ai có viện trợ niềm tin như viện trợ kinh tế hay quân sự. Không có thể nhét niềm tin vào lòng dân chúng như thầy thuốc chích cho bệnh nhân một mũi thuốc bổ. Người Dân chỉ có thể lấy niềm tin qua hành động cụ thể của những người cầm quyền, những người có trách nhiệm.

Không phải là thảo luận để làm cách nào cho Dân chúng lấy lại niềm tin, mà những người có trách nhiệm phải làm thế nào để dân có thể tin được.

Bản tới bản lui mà giới lãnh đạo vẫn ù-ù, vô trách nhiệm, thì hàng ngàn hội đồng cũng chỉ là... hội đồng chuột.

Đổi thời với Thẩm Phán Trang Sĩ Tấn Giám Đốc CSQG Đô Thành

Cuộc đối "thời" giữa nhóm CO và thẩm phán Trang Sĩ Tấn dự định tổ chức trên đài vô tuyến truyền hình nhưng vào phút chót Nhà Nước đã nại lý do kỹ thuật bị trục trặc nên hủy bỏ.

Dù bị lỡ tàu trên truyền hình, kỳ này CO cũng vẫn cứ đặt những câu hỏi sau đây để nhờ ông Giám Đốc giải đáp :

1.— Sau cuộc hành quân đêm 3-9-70 tại khu vực chung cư Minh Mạng, có một Thương Phế Binh tuyên bố: «Cám ơn các đơn vị Nhảy Dù và Biệt Động Quân đã tham dự cuộc hành quân, vì những đơn vị này đã bắn chỉ thiên, chỉ có CSQG là chiến đấu tận tình». Xin cho biết sự thật như thế nào?

2.— Đối với những trường hợp đất tư, trường học, cơ sở thương mại v.v... đã bị chiếm ngụ và các án lệnh tư pháp bị ngăn cản thi hành, cơ quan Cảnh sát đã giải quyết như thế nào?

3.— Ngày 4-9-70 có một bức thư ngỏ được gửi tới các báo cho biết: bên nhóm Phế Binh có 18 người chết 42 bị thương nặng, 29 bị thương nhẹ.

Xin cho biết số người tử thương và bị thương là bao nhiêu?

4.— Gần đây Tổng Nha C.S.Q.G có ra thông cáo yêu cầu đồng bào đừng dùng Luật Giang Hồ mỗi khi bị mất xe; nhưng nếu Luật Giang Hồ có kết quả hơn luật pháp, thì cơ quan Cảnh sát có nên khuyến khích luật giang hồ không?

5.— Có dư luận cho rằng 1 nhân viên trong các ban bài trừ tệ đoan Xã Hội đã che chở các sòng bạc, nhà điếm, tiệm hút á phiện v.v... để trục lợi ông Giám Đốc có thể cho biết hư thực dư luận trên và kết quả hoạt động của những bài trừ tệ đoan xã hội này?

6.— Theo ông Giám Đốc, «Ông Cò» nào ngon lành nhất trong số 11 ty và 2 ông cò Thương Cảng và Không Cảng «ông cò» nào làm việc vừa ý ông Giám Đốc nhất?

7.— Một số sinh viên đã cho rằng: sự việc lực lượng an ninh vào khuôn viên

các Trường Đại Học, để can thiệp là một hành động vi phạm nền tự trị Đại Học. Ông Giám Đốc nghĩ sao về việc này?

8.— Sinh viên chỉ trích rằng: Cơ quan Công lực đã đàn áp dã man, khi họ xuống đường biểu tình ngày 30-8-70 để tranh đấu hợp lý, đòi bãi bỏ chương trình huấn luyện quân sự học đường.

Ông Giám Đốc nghĩ sao về sự chỉ trích này?

9.— Hoạt Động của những xe rác «ngheh ngang» vào lúc giờ làm việc không những đã cản trở lưu thông và còn làm hại sức khỏe của dân chúng, theo chúng tôi nghĩ có nên đề việc lấy rác trên đường phố vào những giờ vắng vẻ có thể trong giờ giờ nghỉ ngơi chăng hạn.

10.— Vấn đề trật tự và lưu thông đường như Nhà Cảnh Sát Đô Thành đã không mấy tích cực và còn rất nhiều sơ sót tí dụ như: Nhiều chương ngại vật của các nước bạn đã choán ra tận lề đường, xe gắn máy đã để bừa bãi ra đường trước phòng bán vé của Hàng Không Việt Nam ở đường Lê Lai (ga xe lửa Sài Gòn). Bến xe lambretta, cũng tại đây, tài xế ra vô rất ầu chày thực mạng đã làm trở ngại lưu thông tương xuyên nhiều khi còn gây tai nạn cho những người qua lại. Theo ông Giám Đốc có nên tăng cường nhân viên giữ trật tự, khuyến cáo, phạt và thật nặng hay sắp xếp lại bến xe lui vào đường Lê Lai, phòng bán vé của Hàng Không VN rời vào khu vực số Hỏa Xa đường Phạm Ngũ Lão?

11.— Về nạn trộm cướp tại Đô thành so với những năm trước thì tăng hay giảm?

Chúng tôi nêu những thắc mắc trên, nếu được ông Giám Đốc nha CSQG Đô thành phúc đáp CO sẽ sẵn sàng đăng tải những câu trả lời ngay sau khi nhận được.

Chào xây dựng an ninh trật tự để diệt trừ bệ bối và thối nát.

- Đã đọc CÁI TẮNG để ngắm những đời đời nghịch thường...
- Đã đọc THĂNG NGƯỜI để tìm bắt thân phận mình, những người sinh ra, lớn lên, chết và sống sót trong chiến tranh...

PHẢI TÌM ĐỌC

PHÙ SINH

truyện dài Phạm Quốc Hùng

TÌNH YÊU NHƯ MEN ĐĂNG

Người Dân Biểu ngồi trong một quán rượu vắng, anh ngồi quay mặt vào tường, ly rượu thứ tư trên bàn đã vơi, người Dân Biểu đang uống rượu để tiêu sầu, cái sầu tình van cổ. Tình yêu đối với anh lúc này đúng là một thứ men đắng, «men đắng anh dành uống cạn». Buổi chiều anh đến với người tình, lòng vui như mở hội ở cái tuổi tứ thập nhi bất hoặc rồi, mà anh còn đầy đủ một con tim 16 đề yêu, khi anh đến, người ta nhìn anh bằng một con mắt như chưa từng một lần quen biết, sự lạnh lùng như băng giá, sự lạnh lùng làm anh đau thắt con tim. Anh ngồi đối diện trước người tình, người chưa ăm chỗ, đã có tiếng chuông điện thoại, người tình đứng dậy ra bàn giấy nàng nghe tiếng nói từ đầu giây kia vọng sang, ánh mắt sáng lên, nàng xoay lưng lại phía anh rồi thăm thì nói chuyện, năm phút, rồi mười lăm hai mươi phút, nàng nói chuyện như say sưa, như quên anh đang ngồi ở trong phòng này. Vừa đau vừa giận, người Dân Biểu đứng dậy ra về, nàng đã coi thường anh. Buổi sáng anh gọi giấy nói mời nàng đi phố vào buổi tối, nàng đã từ chối vì có việc bận nàng hẹn chiều anh ghé thăm và anh đã đến thăm để đón nhận một cay đắng đau xót.

Anh đã trở lại văn phòng, ngồi trong văn phòng mà lòng anh như lửa cháy, nàng nói chuyện với ai mà say mê đến quên cả anh, anh mơ hồ thấy rằng nàng đang vượt dần khỏi vòng tay anh để chạy theo một ai xa xôi nào đó.

Người Dân Biểu rời văn phòng vào lúc xam tối, anh lái xe qua đường Nguyễn Du, chợt anh như bị trúng gió, choáng váng trong giây lát, người con gái đang chậm bước trên vỉa hè nơi cửa sau Bộ Nội Vụ, chậm bước bên một thanh niên kia chẳng phải là nàng sao. Người Dân Biểu mím chặt môi lại, anh định bóp xe trước mặt nàng để hỏi cho rõ chuyện. Nhưng nghĩ lại vị thế của mình, anh không thể làm thế được, tìm anh thất lại, tay anh run lên, anh nhấn mạnh chân ga cho chiếc xe lao vút với một tốc độ kinh hồn, anh trút sự đau đớn xuống chân ga. Anh kêu lên chua xót: Trời ơi là trời... Tàn nhẫn đến thế đó!

Người Dân Biểu gọi bồi rót ly rượu thứ năm, anh nhìn vào ly rượu thấy hiện hiện lên đôi mắt người tình phụ bạc. Anh thở dài, trong Nghị trường anh là một Dân Biểu đổi lập không thua ai nay đành thua một người đàn bà, một nụ cười mỉa mai héo hắt nở trên môi. Từ một băng nhạc vọng ra, có tiếng hát với vợi của một người ca sĩ, và những lời trong bản nhạc là những lời quen thuộc mà nàng đã từng hát cho anh nghe khi tình yêu còn rực rỡ màu hồng, «Em không còn yêu ai, nếu em không còn yêu anh, em không là riêng ai, nếu em không là riêng anh...»

Người Dân Biểu cười khan chứa thê: Tiền sự cuộc đời!

«Hàng trăm con gái đời nay ấy

Đừng nói ân tình với thủy chung»

Linh Mục
NGUYỄN LẠC HÓA
Hiệu Trưởng

TRƯỜNG TRUNG TIỀU HỌC

KHAI TRÍ

- Trường sở rộng rãi sạch sẽ
 - Kỷ luật nghiêm minh
 - Do các giáo sư đầy kinh nghiệm điều khiển
- 144 Trần Hoàng Quân — Cholon
ĐT : 36.973

UY QUYỀN QUỐC GIA ĐÃ RÁCH CHO RÁCH LUÔN

TIN BẢN

THIÊN KHÔI PHỤ TRÁCH

Thảo luận về hiệp dân, chị em ta đòi hiệp chết bọn Mỹ để trả thù

SAIGON. Phún Ngô bá Thành, con gái đốc tờ chó Phạm Văn Huyền, người Huyền bị tổng xuất ra B V thời ông đốc tờ Phan Huy Quát làm thủ tướng. Phún Ngô bá Thành hiện là chủ tịch hội phụ nữ đòi quyền sống, nhưng lại dèch chịu giành quyền nằm trên đàn ông. Lý luận của hội: Nằm trên không khoái. Phún Thành và người nặc nô Kiều mộng Thu, (em ruột hay nói ruột của anh Châu) đã vừa tổ chức một cuộc thảo luận về vấn đề hiệp dân.

Hiệp dân, ôi một động từ gợi hứng biết bao nhiêu cho kẻ nói người nghe. Phún Ngô bá Thành, người đàn bà đã từng bị CS hiệp dân nát bầy cả tư tưởng, người đàn bà có « tinh thần chống Mỹ cao độ » nhất tại Nam VN đã thao thao bất tuyệt kỹ thuật hiệp dân của lính Mỹ Bà Thành đã khích động tâm hồn bạn gái của mình bằng những mảnh khoé tuyên truyền của CS mà bà đã học được là... « Các chị em thứ nhì, những người mảnh mai như chúng ta, sức chịu tới hai người đàn ông một lúc là rã rời, đây là hai người, đàn ông cùng làm tình một các em ái, dịu dàng, nhưng nay tới năm sáu thằng Mỹ to lớn, mạnh mẽ, nó đè ngửa chúng ta ra, rồi đưa nắm tay, đưa giữ chân, đưa bịt mồm, và một đứa hùng hục như trâu nháp nhồm trên bụng chúng ta, nó đâm vào thân thể chúng ta những cú thật mạnh, chúng nó tìm cảm giác trong sự đau đớn của chúng ta, rồi thằng nó tiếp nối thằng kia làm mãi, thứ hỏi chúng ta làm sao mà sống được. Vậy đó có phải là một sự tàn nhẫn không các chị em ? »

Các chị em ngồi dưới hét lớn: Phải, đã đảo bọn Mỹ hiệp dân tàn bạo, Phún Thành tiếp:

— Vậy chúng ta có nên có ngay những phản ứng mạnh với người Mỹ không ?

Ở dưới lại hét: Có. Phún Thành lại tiếp:

— Chúng ta đòi nhà cầm quyền quân sự Mỹ tới đây phải đem mấy thằng lính Mỹ hiệp dân đó ra tòa, và tòa phải lên án xử tử nó.

Lại có những tiếng hô lớn ở dưới: Phải xử tử nó.

Nhưng một người đàn bà góa đã lên tiếng cho rằng: Người Mỹ sẽ không bao giờ xử tử lính của họ, và tòa án VN cũng chẳng dám lên cái án tối đa như thế. Theo

TỔNG THỐNG CÓ NHẬN CHI TIỀN MUA DÂN BIỂU?

SAIGON.— Theo ông Nghị 3 năm Nguyễn Văn Chuân, thì trước khi lên đường đi Pháp, ông Nghị Đôn đã vô tình gặp Tổng Thống, và nói với Tổng Thống về những sự mua chuộc ở Hạ Viện. Vẫn theo ông Nghị Chuân, Tổng Thống có nói với ông Nghị Đôn là ông nhận có những sự mua chuộc tại Hạ Viện nhưng ông không thể nào làm khác hơn được, mặc dầu ông biết điều đó không hay gì.

Các cụ Hạ Sĩ Viện Nhi Đôn, các cụ nghị sao về lời phán truyền trên của Tổng Thống chúng ta. Hân bây giờ các cụ hết chối, vì người chi tiền cho các cụ đã xác nhận trước một « lãnh tụ » đối lập như thế rồi đó.

đề nghị của bà ta thì nên bắt mấy thằng lính Mỹ đó tới đây để chị em hiệp lại tập thể cho chúng nó chết hết. Nhiều tiếng vỗ tay rào rào. Nhiều người đòi tổ chức ngay cuộc xuống đường để đi tìm mấy thằng lính Mỹ đó trả thù, nhưng khi vừa kéo ra khỏi trụ sở thì các người chị em đã bị cảnh sát đã chiến đàn chào trình trọng. Các chị em bực cả cửa mình quay và tiếp tục hội thảo về vấn đề hiệp dân.

PHÓ VƯƠNG CHẾ KHÔI, ĐIỂM HẦU HẠ TA TỪ LÂU MÀ KHÔNG BIẾT TÍNH TA

SAIGON. Sau khi Phó Vương quyết định lên đường đi Mỹ, bắt chấp mọi gian lao nguy hiểm để được chữ Mỹ chủ hòa, phản chiến ngay trên đất Mỹ, ông Ngoại Trần Bạch Tượng đã lặc đầu thờ dài. Ông, con rể ông, đại sứ Bùi Bíp đã hết lời can ngăn, hết lời khuyến cáo mà không được.

Riêng về cái chuyện Bùi Bíp, và Đặng tế tử của ông Ngoại khuyến cáo, nghe đầu đã làm phó vương nổi sùng, nhưng Phó Vương sau mấy năm làm chính khách, Phó Vương mềm rồi nên chỉ ôn tồn, nhưng chua chất nói:

— Chúng nó hầu hạ bên ta đã lâu mà không biết tính ta.

Ông Ngoại sau thấy khó mà « vì quyền lợi tối thượng của đảng Cộng Hòa Mỹ » khuyến can nôi Phó Vương, nên ông Ngoại đã lên đường đi Mỹ, thứ nhất để tham dự hội nghị quốc tế gì đó, thứ hai là bàn luận lại với thằng rể của mình và Bùi bíp về chuyện Mỹ du của ông Phó. Đặng tế tử có hỏi ông bố vợ:

● NHỮNG ANH LÍNH THỦY NÀY MUỐN TRỞ THÀNH ANH HÙNG TRONG SẠCH NHƯ HÀ THỨC NHƠN.

SAIGON.— Một nhóm Hải Quân anh dũng bị đóng tại vùng Rạch Ông lâu năm không được đánh cộng sản, không được nghe tiếng súng nổ nên đã bị dồn nén, các ông lính thủy đó đã lên bộ gây sự với các lính đánh bộ mặt là các lính địa phương quân. Lính thủy lên cạn đánh nhau thì sựa là phải thua, do đó các ông hùng hục chạy về tàu, lòi đủ các thứ súng ra, ngay cả đại liên được bọc kỹ trong bao cũng được lòi ra và các ông đã mở ngay cuộc tấn công mãnh liệt vào đồn cảnh sát.

Những tràng súng đại liên nổ ròn như pháo tết, điểm thêm vài tiếng M79 cầm chịch, báo hại dân chúng số

phau chạy muốn chết, còn Quân cảnh sát của chính phủ thì nằm bẹp trong các lỗ cốt các hầm cá nhân vắng tục, chửi thề mà không dám bắn một phát súng trả đũa.

Viên cảnh sát trưởng đánh mọc SOS tìm lum đi các nơi cầu cứu. Mọi tiếp viện quân từ các ngã đường đổ đến trận địa, đoàn quân Tâm lý chiến giờ đồ nghề ra gọi người anh em lính thủy buông súng, chớ có làm trò phản loạn như vậy, buông súng, theo cái lưới đã trôn của anh em tâm lý chiến sẽ được chính phủ khoan hồng.

Giờ chốt các lính thủy rút về tàu hết, và anh em quân cảnh Hải quân xuống tàu công tay một số các thủy binh mời về ngủ trong quân lao.

Dân chúng miền Rạch Ông có vẻ vui khi thấy các anh em lính thủy bị mời đi, vì theo họ, trong thời gian anh em đóng ở đây để bảo vệ đồng bào, đã làm nhiều việc thiện lòng đồng bào lắm, như đi xét sổ gia đình bữa bãi cóc có cảnh sát theo, nhưng chỉ xét những gia đình nào có máu mặt và có con gái đẹp. Ngoài ra các anh em thường tụ năm tụm ba trong các hàng quán, uống rượu say rồi đập lộn và chạy lang.

Phải chăng các anh em thấy cái uy quyền quốc gia nó rách bươm rồi nên cho nó rách luôn, hoặc các anh em muốn trở nên những loại người hùng cô đơn như Hà Thúc Nhơn. Nhưng nghĩ vậy là các anh em lầm lớn, Hà Thúc Nhơn là người sạch quá tức giận bọn tham nhũng cấu kết hại mình, hại quốc gia xã hội, nên Nhơn nổi loạn, hơn nữa Hà Thúc Nhơn là một típ trí thức, còn các anh em, chỉ là những chú lính ba gai, ba đờ. Toàn làm người hùng sao được.

THIÊN-THANH C.ty
 KỸ NGHỆ SÚ
 Chế tạo đồ gốm đủ loại
 6115, Dương Công Trừng - Thị Nghè — Đ.T. 20695
 Tổng phát hành
Hãng THỊNH ĐẠT
 35B Phan đình Phùng - Saigon — Đ.T. 20447

SƠN - HẢI
 84C-86-88, Bùi Chu, SAIGON
 Đ.T. : 23.596
Tivi • Radio • Service
 Có thợ lành nghề, đến sửa tại tư gia.
Photo Copie điện tử và Ronéo
 Làm việc nhanh chóng, giá phải chăng
 Thường trực từ 7 giờ đến 22 giờ
 cả Chúa Nhật và ngày lễ.

Nhạc phẩm tình cảm
Cột sào trinh nữ
 của THU HOÀI NGUYỄN
 đã phát hành trên toàn quốc

NHỮNG CHUYỆN LY KỶ VỀ 600 ÔNG NGHỊ HÒN VÔ DINH ĐỘC LẬP

DĨ ĐỘC TRI ĐỘC

TIN... ĐỘC

HỒNG THẤT CÔNG PHỤ TRÁCH

Đề trả đũa vụ tòa Đại sứ Anamta ở Ma Ni bị phong tỏa

TÒA ĐẠI SỨ PHI CÓ THỂ BỊ DÂN TA PHONG TỎA VÀ... ! ĐÁI ĐẦY NHÀ

MA NI.— Theo tin của một thông tấn ngoại quốc thì tuần vừa qua có một đám người Phi đã kéo tới phong tỏa Tòa

CỤ TRONG RÂN

Bọn CO khởi sự mở chiến dịch chống đối các «Cụ Trong Rân» thích lãnh lương khoán. Trần trọng yêu cầu quý đồng nghiệp, quý «bút hữu» nhậm nhừ, quý độc giả trung thành cũng như không trung thành—và cả quý độc giả... Cọp—vui lòng tiếp tay mí bọn Con Ong, trước là mua vui sau làm việc... nước. Của chung mà.

Trên nguyên tắc, những người ra ứng cử chức «Cụ Trong Rân» là do tự ý muốn gánh vác việc nước nên xung phong, chứ đểch có ai mời hay bắt ra hết. Mà khi đã tự nguyện tức là «vô lòng te» ra giúp dân giúp nước thì không có lý gì bắt dân và nước trả lương. Trả phụ cấp đi chuyên văn phòng và... đi họp thì còn được. Bởi vì không lẽ bắt chủ vị ăn cơm nhà xài tiền vợ mà vác ngà voi.

Nhưng phụ cấp khác mí lương khoán. Chẳng hạn có họp thực sự thì lãnh tiền, chứ cứ trốn họp hoài mà cuối tháng vườn lãnh lương thì... chớ quá. Nhà Nước cũng có thể giúp đỡ và phụ cấp cho quý «Cụ Trong Rân» mở phòng đại diện tại địa phương. Thà như thế. Chứ cứ gộp lại thành 1 món lương mỗi tháng phát cho quý cụ, thì quý cụ sẽ dứt túi hết trời hoặc mang đi xi phê chán cả rồi trốn họp liên miên chẳng làm được tích sự mẹ gì cho dân.

Hóa cho nên bọn C. O yêu cầu toàn dân nhất tề vùng lên chống lại hình thức «Cụ Trong Rân» lãnh lương khoán.

Đại diện dân mà lãnh lương khoán, thì suốt đời làm kiếp...Cụ Trong Rân và sẽ bị dân xịt DDT chết không kịp ngáp. Yêu cầu QH sửa đổi ngay thể thức ăn lương khoán của các đại diện dân cử tức khắc, ngay bị giờ, tức tụt.

Quán Anamta ở Ma Ni. Họ đòi Nhà Nước Anamta phải thả ngay mấy tên Phi Kiêu làm bạc giả ở Saigon. Họ bảo Phi đã sang giúp Anamta, mà nay ta lại nhốt những người Phi «vô tội» như thế là xấu.

Trước một sự «xúc phạm hỗn xược» như vậy, Bộ Ngoại Giao Anamta đã có một phản ứng rất hách là... nín khe. Chắc cụ ngoại Lâm chủ trương im lặng là vàng.

Nhưng dân Anamta, thì lại bàn tán hơi nhiều về vụ này: Họ bảo rằng trong các đồng minh sang giúp Anamta, Phi là QG giúp ít nhất, nhưng lại lãnh lương do Mỹ phát nhiều nhất. PLT cũng là QG có nhiều dân thất nghiệp kéo sang Anamta kiếm cơm đồng nhất. Sang công khai cũng có mà sang lậu cũng có. Trong

số những ngoại kiều bê bối, bần thiú, ma cà bông, ma cà cúi, mất dạy, vô học, lưu manh, xỏ lá, đầu giả, điểm đảng v.v... thì Phi Kiêu cũng chiếm đông nhất.

Vụ mấy Phi Kiêu lưu manh làm bạc giả bị nhà nước Anamta bắt và nhốt là rất đúng. Bởi vì, Anamta cần đồng minh—tức là những người từ tể—sang giúp đỡ, chứ đâu có cần quân trộm cắp gian manh sang giúp.

Do đó, theo một nguồn tin đáng tin cậy, đề trả đũa vụ 1 nhóm Phi Kiêu phong tỏa tòa Đại Sứ Anamta, rất đông dân Anamta đang dự định sẽ kéo tới phong tỏa tòa Đại Sứ Phi ở Sg, và có thể sẽ kéo vào trong tòa Đại Sứ Phi 1, đái đầy nhà cho bở ghét.

VUA CHƠI GÁI ĐIỂM T.C. MÀ LẠI NÓI CHUYỆN ĐỐI LẬP

thì... chớ cũng không thể nghĩ được

SÈ GHÈNH.—Một nhà trí thức Ba Tàu vừa bị bắn chết ngay tại văn phòng của ông. Nhà trí thức Tàu đó là ông Khoáng Trọng Vinh, đầu bằng Kỹ Sư, là hiệu trưởng 1 trường trung học.

Hiện chưa biết phe nào giết ông. Nhà nước đã lên tiếng chỉr bọn Cộng Sản khốn nạn; Có nghĩa Nhà Nước gián tiếp bảo đó là CS giết. Đúng hay sai chưa cần biết. Đợi kết quả điều tra xem sao đã.

Nhưng thiên hạ có vài anh thói mồm hay mượn gió bẻ măng. Chưa biết át giáp gì đã nói um xùm và nói một cách vô tội vạ. Chẳng hạn nhà DB Ba Tàu Tăng Cứu đã kêu om lên là «có bàn tay chính trị lem nhem trong việc hạ sát cụ nghị sĩ

Khoáng trọng Vinh. Thế đối lập tại nước này đã đi đến vực thẳm»

Ông Vinh đối lập hồi nào mà DB Ba Tàu Tăng Cứu dám móc nối cái chết của ông Vinh vào chuyện đối lập? Và bản thân ông Tăng Cứu có phải là đối lập không? Thôi thấy mẹ. Ông Cứu vốn là 1 DB Ba Tàu nói tiếng Anamta không sôi. Làm DB mấy năm không mở miệng 1 lần. Ông chỉ có một tài duy nhất là xuất ngoại sang Đài Loan... chơi gái, và làm hướng dẫn viên cho các đồng nghiệp của ông đi «chơi» cho vui.

Ai tuyên bố lem nhem về đối lập còn tạm được, chứ xénh xàng Tăng Cứu mà lại nói tới đối lập thì... ô hô... người không được.

PHÂN ƯU
Được tin cụ MAI VĂN KHOÁT

Thân phụ Luật sư Mai Văn Đại đã mệnh chung ngày 13-9-76, hưởng thọ 68 tuổi.
Xin thành thật chia buồn cùng anh Mai Văn Đại và tang quyến. Cầu chúc hương hồn cụ sớm tiêu điều nơi cõi Phật.

— Luật sư : Sinh, Thái
— ông bà Nguyễn Hữu Khang
— Diệp bảo Tân, Giám đốc Maxim's
— ông Nguyễn Hữu Giá Giám đốc Hãng AMTRACO
— ông bà Nguyễn Văn Minh

- Có 7 ông ngáp vặt bị ruồi chui vô mồm
- Có 5 ông tưởng thang máy là...chuồng cọp, nên không chui vào.
- Có 10 ông đã phải ngủ... nước đáí.
- Có 547 ông đã hô «bis» khi nghe TT sẽ phát lương khoán.
- Có 16 ông... đái ra quần.

ĐỒ THIỀNG.— Theo một nguồn tin thông thạo thì trong dịp TT Thiệu mời các nghị hõn toàn quốc vô dinh Độc Lập chèn chú chèn anh đã có nhiều chuyện ly kỳ xảy ra.

Chuyện thứ nhất là vụ mấy ông nghị hõn đi ngắm dinh bị lạc đường. Theo tiết lộ của bạn SM thì 5 ông nghị mãi mê ngắm dinh, quên tịt mất lối trở về phòng họp. Đến khi nhân viên nội dịch tới dẫn đường, mời quý ông vô thang máy, thì quý ông này phân đối rằm rí; có ông sợ quá đái cả ra quần, vì tưởng thang máy là... chuồng cọp.

Thứ đến là vụ có 7 ông nghị hõn ngồi nghe thuyết trình cứ ngáp vặt hoài; Lớ quớ thế nào mà lại có đúng 7 con ruồi chui ngay vào mồm 7 ông này. Dinh Độc Lập vốn rất sạch, vậy mà không hiểu tại sao hôm đó lại có... ruồi.

Chuyện thứ ba là vụ 10 ông nghị hõn ngủ gật... đái. Chả là sau khi uống rượu, quý ông mót pipi bèn đi vô «toa lét» mấy ông này quen đái... đường, nay thấy cái chỗ đi đái ở trong dinh rộng và sang quá, đâm nghĩ ngờ, phân vân không biết mình có vô đúng chỗ đi đái, hay lại vô nhầm phòng giải khát.

Đề cho chắc ăn, quý ông đã phải ghé sát mũi vào cái

«chậu xứ» hít năm bảy phát liền. Sau khi hít, thấy thoang thoang mùi khai, lúc đó quý ông mới yên trí trút bầu tâm sự.

Chuyện thứ tư có vẻ ly kỳ hơn cả. Nguyên trong dịp này TT Thiệu có loan báo quyết định từ nay ông sẽ phát... lương khoán cho các nghị hõn mỗi tháng hai chọac, không kể các phụ cấp.

Quý nghị hõn sướng quá vô tay tới 5 lần. Có 547 ông nghị hõn lại đứng hẳn lên, vừa vô tay vừa hô «bis bis», rồi chạy lăng xăng bắt tay nhau tỏ niềm vui mừng. Có đến hơn hai chục ông đã rút giấy bút ghi vào đó mấy chữ «yêu cầu thêm nữa» và toan nhờ mấy xếp an ninh đưa lên TT Thiệu.

Các nhân viên an ninh phải giải thích rằng «thưa quý ông, đây là Dinh Độc Lập chứ không phải... phòng trà, xin quý ông đừng hô bis bis như thế».

Chuyện cuối cùng cũng rất bần : Sau khi đã nhận căng «vétxi», có 16 ông quen tât tưởng mình đang ở ngoài đường hay trong sở thú. Các ông thần nhiên chia nhau ra cạnh 16 gốc cây đứng... đái. Nhân viên an ninh vội chạy ra ngăn cản vì chưa đái hết đã phải tốp lại. Nên sau đó lúc ra về, đũng quần của 16 ông này đều ướt nhẹp.

Y. K. C. O.

THỐNG NHẤT CHÂN VẠC

Các báo ra ngày 15-9 đều có loan một tin đáng chú ý liên quan tới quý sư thành phố An Quang! Theo đó, một cư sĩ phe An Quang vừa tiết lộ nội bộ An Quang rạn nứt trầm trọng, sau khi liên danh Hoa Sen đặc cử. TT viện trưởng Thiện Hoa gửi thư từ chức.

Nguyên do, theo cư sĩ này TT Thiện Hoa muốn ủng hộ LD Cấp Tiến, vì có nhiều ưcv người Nam. Nhưng TT Thiện Hoa bị hai Thượng Tọa Huyền Quang và Trí, Quang «át giọng» buộc phe AQ ủng hộ LD Hoa Sen vì trong đó có nhiều ưcv người Trung.

Nếu tin trên đúng, thì quả PG chưa thoát cơn pháp nạn.

Khởi PG Anamta đã thống nhất thành... hai phe VNQT—AQ. Đó là một tủi nhục cho Phật Giáo đò. Một cố gắng vận động thống nhất trở lại AQ và VNQT đang mạnh nha và chưa có dấu hiệu thành tru, thì nay AQ lại chia đôi, thì có khác gì cảnh... chớ cần áo rách. PG Anamta như cái áo đã không may bị rách, nay lại bị chớ cần cho rách thêm,

thì sống thế... chớ nào được.

Đất nước đang cần 1 sự đoàn kết toàn dân; muốn thế, trước hết từng phe phái phải đoàn kết nội bộ đã. Có đoàn kết nội bộ trước mới mong đoàn kết lớn sau. Cái thế đoàn kết nhỏ chưa làm được, trái lại còn bị xé rách toác thêm ra, thì tất tỵ mới có được đoàn kết lớn.

Trong 1 số báo trước YK CO đã lạy quý cha đừng có để cho khối công giáo bị chọc rách toác ra. Nay lại tới khối PGÁO. Thời thì hôm nay, YKCO xin lạy cả sư cha, lạy Chúa, lạy Phật hãy thương dùm con cái dân tộc khốn nạn này. Bỏ lòng ích kỷ, quyền lợi cá nhân mà nghĩ tới đại cuộc. Sói dữ còn biết kết đoàn hưởng chỉ là Sư-cha và nhất là sư mí sư, cha mí cha, thì cùng đều là... sư-cha cả.

Xin hãy noi gương bọn C.O: Bọn C.O gồm có đủ tôn giáo; Thắng theo đạo Phật, thắng theo đạo Ky tô, thắng theo Tin Lành, thắng đi Cao Đài, đứra thì Hòa Hảo, kẻ đạo Hồi Hồi, có tên lạy theo đạo... Bà Ha i, Bà Ba... Thế mà bọn C.O yêu nhau và đoàn kết ra rít đấ các sư-cha ạ.

đổi thoại với người sạch

• 519. Cô T. H. Dalat. — Những vụ chiếm đất cầm dùi không riêng gì ở Dalat mới có. Ngay ở đô thành hiện nay vườn điền ra um xùm. Vậy thì đó là tình trạng chung. Tuy nhiên, nếu cái bà nào đó ở Dalat đã lợi dụng TPB để phá cả vườn bắp của người ta ra để cầm dùi thì e rằng quá lỗ. C.O. sẽ lên tiếng trong vụ này.

• 520. Ô. Ng.Đ. Lâm, Hai Bà Trưng Pleiku. — Thừa ông chó sói không bao giờ nở ăn thịt nhau. Vậy xin ông vui lòng đánh hai chữ "đại xá" đi cho. Không nhẽ C.O. bị giờ lại đi chửi bố D.H. sao tiện?

• 521. Ô. Nam, Saigon. — Trong kỳ tháng thường vừa rồi, dư luận báo chí cũng đã đề cập rất nhiều tới các trường hợp, kẻ thì lên lon rầm rầm, kẻ mồm con mắt phương trời dăm dăm, chờ miết cũng chả thấy lon chạu mang lại cho mình. Trong nhà banh, hình như có những vụ đặc cách thăng thưởng. Những người được thăng cấp nhanh không hiểu có ở trong trường hợp đặc cách ấy không? Còn những vụ "vay thâm niên" thì thường quá.

• 522. Hồ Hải, KBC 3329. — Mấy ông Thượng sĩ già via cốc để mà lý đàm trách cái chức vụ quân trị thì họ kỷ luật ghê lắm. Tuy nhiên, giờ cái trò bọp tai, đá đít, tương "bớt đờ sô" vào các chú lính ba gai thì không được. Uýnh lính như thế là vi phạm vào vấn đề phẩm cách con người. Nhưng một phần cũng là do lỗi ở bạn. Bạn đào ngũ nhiều lần quá xá mà. Vừa vừa thôi chớ.

• 523. Bình bét Ng. văn Th. Nha Trang. — Cái vụ ông Tá Heo, Chó, Vịt ở QYV Nguyễn Huệ đang được báo chí Saigon chiếu cố đặc biệt. Chắc rằng một vài bữa nữa, thế nào Lão ta cũng phải thò cổ ra chứ không thể ẩn núp như loài rùa đen mãi được. Còn về phần đốc tờ sạch Hà Thúc Nhơn, chẳng may đã "hai năm mươi" đi rồi, áu đó cũng là một sự rất đổi thương tâm. Vâng, bạn nói đúng. Ở Saigon, thoát kỳ thủy chỉ có một mình báo Thần Phong là đơn phương độc mã đứng ra bênh vực. Báo Con Ong cũng lên tiếng bênh vực ngay từ đầu, nhưng vì là báo tuần nên hơi muộn. Mấy tờ báo trước kia chửi rủa đốc tờ Nhơn, nào là chụp cho cái tội giết Tá Hiền, nào là chụp cho tội tham nhũng, và bị giờ trở cở bênh vực thì để cho dư luận phán xét. Mà dư luận đã phán xét rồi đó, theo như lời bạn cho biết: họ đã lấy chân đi nát những tờ báo ấy ra và nhờ một cục đờm lên trên. Quần chúng bị giờ sáng suốt và gớm lắm. Bạn đứng có lo.

• 524. Đại bằng hữu Trần Thế Gia, Huế. — Vụ bà lớn ra tòa, tại sao lại im lìm, C.O nghĩ rằng giữa đôi bên đương sự đang có sự điều đình chăng? Hoặc giả là phe bên kia bãi nại. Vì ngân phiếu không có tiền bảo chứng, thì nay có rồi, ra mà lãnh. Tuy nhiên, nếu mai một Bà Lớn ra tòa thiệt, ra đứng trước vành móng ngựa thiệt sự, thì C.O sẽ có ngay một bài tường thuật vô cùng hấp dẫn. Cũng xin long trọng đề báo tin cho bạn biết rằng, người giữ mục "Ba tòa ông lớn" của C.O là một vị thầy cái nổi tiếng của nước Saigon.

Và như vậy, Bà Lớn sẽ xuất hiện trong mục "Ba Tòa ông lớn"

• 525. Võ văn Đò, Bà Lê. — Té ra ở bên Tây, kiểu bào ta cũng thích thưởng thức báo C.O. à? Nếu bạn muốn mua báo năm, xin bạn cho biết địa chỉ đích xác, chứ nay ở chỗ này, mai chỗ khác, thì C.O. làm sao mà hay đi tìm bạn được. Đồng ý mí bạn là C.O còn nhiều khuyết điểm. Sẽ lĩnh ý và cải tiến. Phải phân biệt rõ rệt cái nào là Film, cái nào là Potin, cái nào là "Cô-lôm" để khỏi có những luận điệu trùng hợp. Cám ơn bạn ra rít.

• 526. Ô. Trần văn Hiếu, Khu Nhượng Nghĩa Đà Nẵng. — Xin lĩnh nhận tôn ý. Con Ong không có ý muốn đánh kẻ ngã ngựa. Tuy nhiên chỉ chọc chơi một hai phát. Và sự chọc chơi ấy đâu có phải là một sự chửi bới.

• 527. Thương sĩ N.T.T. KBC 4652. — Bênh vực những người có thể là nhiệm vụ của bọn Con Ong. Tiên sinh cứ yên chí. Sẽ viết ngay lập tức.

THIỆU NGỌC

Người dân đen cầm cân

VỤ ÁN HÀ THỨC NHƠN

Đối với Ba Tòa Ông Lớn của Nhà Nước Đệ Nhị Cộng Huê An Nam thì vụ án Hà Thúc Nhơn bắt đầu ngày 26-8-1970, ngày mà người ta phát giác ra từ thì ông Quan tư Hành chánh Quân Y Trần văn Hiền nằm chết cong queo tại bãi biển Nha trang nơi màng tang còn ghi dấu tích của một viên đạn đã tỏ đường đi lối về. Thế rồi, mấy vị bạn dân nhà banh được lệnh tới hỏi thăm sức khỏe ông Lang tây Quan Ba Hà Thúc Nhơn, nhưng vì không tin tưởng vào sự vắn an của nhà nước, ông lang tây bèn hỏi thăm sức khỏe lại quý vị bạn dân. Quân Y viện Nguyễn Huệ biến thành chiến khu trong rừng chiều có súng nổ đi đùng, có năm ba người dân lương thiện được hân hạnh phiêu diêu miền cực lạc. Ngày 21-8-1970, nhà nước kháng kháng lập lại trật tự, và lãnh tụ chiến khu Nguyễn Huệ đã được người ta cho đi tẩu thoát về bên kia thế giới, một thế giới thường được mô tả là không ô trọc, ty tiện, đều cáng, ăn mày ăn nhật, đầy nhóc tham nhũng như cái thế giới khốn lộn mà chúng ta đang chen chúc sống ngày hôm nay.

Đối với Ba Tòa Ông Lớn của Nhà Nước, vụ án Hà Thúc Nhơn đã kết thúc, ít nhất là ông Đốc tờ Nhơn, nhưng trước Tòa Án Lương Tâm và Dư Luận, vụ án mới chỉ bắt đầu.

TỘI NHÂN ?

Dưới nhỡn quan Ba Tòa Quan Lớn nhà nước hiển nhiên ông Đốc tờ Nhơn là một tội nhân. Hãy gạt bỏ cái chết của vị quan tư Hiền ra một bên, chưa cần biết thủ phạm là ai, hạ hồi phân giải, chỉ duy hành động tự hợp hơn 100 người trở lên, cầm khi giới chống lại quý vị bạn dân trong khi quý vị này thì hành mang lệnh nhà nước là đủ cấu thành tội "phản kháng nhân viên công lực thi hành công vụ" không kể trong khi phản kháng lại làm chết người thì lại càng kết dữ, cầm bằng được gửi đi học luật là cái chắc.

Nhưng quan điểm của ba ông Tòa dư luận lại khác, Bác sĩ Hà Thúc Nhơn chỉ là một nạn nhân, nạn nhân của tham nhũng chó đê. Đoàn người đông đảo, quân nhân có, sơ vin có, già trẻ, lớn bé đều có, kèm thêm những biểu ngữ viết nguệch ngoạc đi theo đám tâng đã nói lên quan điểm đó một cách trung thực nhất.

NẠN NHÂN ?

Đã có bao nhiêu nạn nhân gục ngã dưới móng vuốt Tham Nhũng? Bao nhiêu cái chết cay đắng, tức tưởi? Hà Thúc Nhơn chỉ là một trường hợp vang dội nhất, ồn ào nhất?

Lạy chúa, nói đến tham nhũng ở cái đất nước đau thương này thì biết bao nhiêu giấy mực cho vừa!

Tham nhũng đã làm cho quốc gia này rách nát, đã tiếp tay cho bọn Cộng Sản hung bạo tàn phá quê hương. Dân chúng chửi bới, nguyền rủa Tham Nhũng bằng những lời lẽ độc địa nhất, nhưng chắc là không gặp giờ thiêng nên bề lũ tham nhũng chó đê vẫn sống nhăn.

Các cơ quan nhà nước có thẩm quyền đã hùng hục đốt đuốc đi bắt tham nhũng, nhưng lâu lâu mới vớ được một chú tham những loại tẹp riu. Thành thử chỉ nhờ công nhà nước, trong khi bấy sói lang tham những vẫn sống hùng, sống mạnh, sống vui. Tham những không có phép tàng hình, trông thấy chúng không phải khó. Chúng là những bộ mặt phỉ nộn, đầy như thớt, dính mười lăm phần đóng quần, có trương mục tại ngân hàng ngoại quốc, có những va ly bạc chuyên ra nước ngoài, có tưng rồ hạt xoàn, trong khi ấy, nếu giờ gia phả của chúng ra coi thì tam đại nghèo mặt rệp, bỏ cu ly, m; khâu đằm, không hề có mấy may hương hỏa mà dài gi để lại cho chúng cả. Cuộc đời của chúng nếu chịu khổ, chịu khỗ, một năm tuyệt thực đủ 365 ngày, kể từ ngày chúng biết kiếm tiền đến ngày hôm nay chúng không tiêu ra một đồng một chữ nào, chỉ bo bo để dành dùm, thì chúng cũng không thể có một tài sản kếch sù, tỏ bố thế được. Nhìn thấy

chúng không phải khó, nhưng bắt được chúng thì khó lắm cơ. Chẳng thế mà Đại Vương đã nước mắt lưng tròng khi nói tới tham nhũng. Phó Vương đã phải than rằng "Đất nước này sẽ viên tịch vì tham nhũng. Tôi không cần vì tay Cộng Sản, nhưng dám bị Tham Nhũng soi tái làm ả".

Ấy thế mà Đốc tờ Nhơn đã gan cùng mình, dám đơn thương độc mã bốc xê với Tham Nhũng, trong khi các cơ quan hữu trách đã hầu như chịu treo cờ trắng, trong khi Đại Vương và Phó Vương cũng rất thì trách chỉ Tham Nhũng chẳng vinh thăng cho ông Đốc tờ Quan Ba lên một mạch tới Quan Sáu... tằm!

AHH HÙNG ?

Cái chết trong chiến đấu cho một lý tưởng, là chết anh hùng. Có người cho rằng tại sao ông Lang tây Nhơn lại lâm cầm chiến đấu chống lại nhân viên công lực. Tại sao không tuân theo lệnh của nhà chức trách khi được mời tới để điều tra, Ba Tòa Quan Lớn còn đó, đèn giời sẽ soi xét, yên chí lớn. Nhưng nghĩ cho cùng, đã chót bốc xê với Tham Nhũng, mà ngay Chánh, Phó vương còn ngăn Tham Nhũng nữa là thân danh mình chỉ là Quan Ba thầy thuốc, cho nên ông Đốc đành đi một đường tự phòng vệ, biết tin ở ai được bị giờ? Lơ mơ dám thân bại danh liệt lắm ả. Mà đối với con người sạch thì sợ lắm hơn sợ chết. Không còn cách chọn nào khác.

Ông Đốc tờ Nhơn hẳn là người sạch không phải vì bạn bè ông khen ông như thế mà T.N. tin thế. Nhưng 1 thầy thuốc, không có quân trong tay, lại chỉ quen cầm ống chích hơn cầm súng quen bắt mạch kê toa hơn quen chỉ huy chiến trận, ấy thế mà đã có những người lính đau, lính bệnh theo ông, dù cho biết rằng theo ông là không mấy sáng sủa mà vẫn theo, thì bắt buộc ông phải là một người sạch kính khứng. Nói khỉ vô phép, nếu không sạch thì trong hoàn cảnh ấy chó nó cũng không theo.

Có người nói rằng ông Lang Nhơn mắc bệnh "tốc kê". Theo họ, ông là một bác sĩ trừ danh, giàu lương tâm nghề nghiệp, hễ khám bệnh thì khám rất tỷ mỉ, kỹ lưỡng (chứ không như mấy vị "tu bíp" khác gõ lơ mơ mấy cái trên thân thể người ta là xong) mà tiền thù lao thì lấy chẳng bao nhiêu, thời buổi kiếm ước mà chỉ lấy bạc chục, đôi khi lại không thèm lấy tiền mới gay chứ. Quần áo ăn bận rất xuềnh xoàng. Hễ thấy việc gì trái tai gai mắt là làm một đường tạc dặng nổi giận, giữa đường thấy sự bất bằng mà tha.

Cuộc đời hôm nay quen với thói đảo điên, lọc lừa, số lá ba que, phản thầy lừa bạn, tên nào đảo điên, lừa lọc, ba que số lá, phản thầy lừa bạn, thì được miếng thể gian suýt soa cho là khôn ngoan. Người nào ngay thẳng, trung hậu, không vụ lợi thì làm khi bị coi là gàn, là "tốc kê".

Nếu định nghĩa "tốc kê" là thế, thì T.N. tôi xin quỳ hai gối chống hai tay, lạy T.Đ. lạy Chúa, lạy Phật, lạy tùm lum tà la các đấng thiêng liêng, các Ngài hãy làm ơn làm phúc ban cho dân Giao Chỉ chúng con toàn một giống "tốc kê" như rùa.

Ông tu bíp Nhơn đã gục ngã. Việc làm của Ông có thể coi là bất hợp pháp nếu nhìn bằng nhỡn quan của nhà nước. Nhưng dưới nhỡn quan của dân đen việc làm ấy có thể là chính đáng. Đòi khi phải biết lý dị cái hợp pháp để bảo vệ cái chính đáng, không phải bắt cứ cái gì hợp pháp đều chính đáng thế mới rắc rối to vò!

Hàng hàng lớp lớp người đi đưa đám tang đốc tờ Nhơn chắc hẳn muốn nói lên ý chí bảo vệ cái sự chính đáng mà họ hoài bão: diệt trừ tham nhũng.

DƯ ÂM...

Dư âm của vụ Hà Thúc Nhơn còn để lại cho thấy là lòng người đã kém tin tưởng vào Công Lý. Ba Tòa Quan Lớn đã một phần nào mất sự tín nhiệm của dân. Cho nên một bá sĩ thay vì chờ đợi sự phán xét của Ba Tòa, đã nổi loạn. Cho nên, khi vị lãnh tụ nổi loạn ấy nằm xuống đã có nhiều người đưa tiễn đến nơi an nghỉ cuối cùng, đã có nhiều điều kiện vắn chân thành tha thiết, nhiều tiếng nấc nghẹn ngào thương tiếc, ngậm ngùi.

Đối với người này vụ Đốc tờ Nhơn là một hồi chuông thức tỉnh, đối với kẻ khác là lời cảnh cáo nghiêm khắc. Vụ Hà Thúc Nhơn đã kết thúc trước Ba Tòa Ông Lớn của những kẻ "vô phúc" nhưng trước Ba Tòa Lương Tâm và Dư Luận nó mới chỉ bắt đầu.

Hàm thụ ĐẠI HỌC
 Nhận: Ghi danh, lo bài học, nạp đơn thi Đại Học: Luật Khoa, Văn Khoa Saigon và Viện Đại Học Vạn Hạnh xin liên lạc với
Trung tâm hàm thụ ĐẠI CHÚNG
 66B Công Lý Saigon — Hộp thư 2162 ĐT 91.134
 Cơ sở giáo dục lý tưởng của các bạn
 Không có hoàn cảnh đến trường muốn học:
 — Thi Trung học - Tú tài - Anh văn thực hành
 — Nhật ngữ - Radio, Télévision, Kỹ nghệ lạnh
 — Tịch ký, Kế toán: Việt, Pháp, Mỹ

CÁC ÔNG NGHỊ ĐI ẮC-Ê

Con Ông cóc có được tham dự phiên họp đại hội đồng của các nghị viên đô thành, tỉnh và thị xã tại dinh Độc Lập sáng ngày 9-9. Tuy nhiên cứ theo như sự mô tả của các báo hàng ngày thì buổi đại hội này đã hết sức xôm trò. Gần 600 ông bà nghị viên đã vỗ tay rùm rập nhất là khi Tổng thống Nguyễn văn Thiệu quyết định tăng khoản phụ cấp hàng tháng cho các đảng nghị viên lên tới ba vạn chín nghìn nhưng trừ đi mười chín ngàn. Thay vì trước kia chỉ có năm sáu.

Các đảng nghị đã hoan hô 5 phút liên tiếp. Và cuộc nói chuyện của Tổng thống đã đánh thức vô số ông nghị đang ngồi gật gù hoặc ngáp ngáp ngáp dài vì những bài thuyết trình trước đây đã quá tẻ nhạt và khô khan quá xá.

Người ta cũng còn được biết rằng, đây là lần đầu tiên có một cuộc đi ắc ê rất xôm trò của gần 600 nghị viên.

Trước khi tiến vô dinh để ra mắt chúa công, họ đã tập trung tại trước đồn Cảnh Sát, ở trong vườn hoa Tao Đàn để cho một bố nhà banh điem danh sau một tiếng hô lớn :

-- Rát-săm-bờ-lơ-măng ăng-cô-lon pạc-tờ-roa

Rồi thì tiếp đến :

— Nhìn trước, thẳng.

— Bước đều, bước !

— Ắc-ê ! Ắc-ê !

Nhiều bố già lụ khụ, cóc biết quân sự là cái đéch gì, bước đi lộn xộn đá luôn cả vô chân các cụ đi trước.

Tuy nhiên đoàn quân nghị viên đã tiến vô dinh một cách vô cùng hiên ngang và anh dũng, có một sự gì đáng tiếc xảy ra cả. Cũng không không có một ai té lún cù vì giẫm chân lên nhau. Chỉ có một điều hơi buồn tình rằng thì là các cụ nghị ai nấy đều lên khùng, cho nên cái sự đi ắc-ê đã khiến cho nhiều người bị rôm đốt ngứa diên cả người. Nhưng vì kỷ luật nhà banh, không cho phép vira đi vira gãi.

Trong số các cụ nghị ở các tỉnh xa nhiều người lần đầu tiên mới được vô dinh Độc Lập nên trông thấy cái gì cũng cho là lạ. Từ những trum đèn pha lê, từ những cái thảm trải dưới sàn, rồi những cái ghế bành to tồ bố,ngồi êm ru bà rù. Có một vài cụ buồn đi tiêu, tới khi vô toa lét, thấy cái chỗ đó sạch sẽ quá xá, lại thom phưng phức đã phải hỏi đi hỏi lại nhân viên nội dịch rồi mới dám tề vô.

Phen này các cụ về tới địa hạt nhà tha hồ mà bóc thom dinh Độc Lập. Thiệt là đẹp như một chốn hoàng cung. Và kiên cố như một cái vạn lý trường thành, đánh đại chung quanh bởi những hàng rào giây thép gai vô cùng vững chắc với lý biết bao nhiều là lính gác ăn mặc đẹp như lính nhà vua khi xưa.

Chúa công lại còn đãi yến nữa.

Thiệt là khoái tí nhá !

LÒNG TỐT CỦA ÔNG TÀI CHÁNH ĐỐI MÍ CÁI BANG VÀ CÁC ÔNG THƯỢNG

Ký giả Trần Nhã, chủ bút báo Saigon Post, được hội Phát Triển Bang giao quốc tế cử đi làm Trưởng phòng Thông Tin cho nước Mít tại Stockholm, thủ đô Thụy Điển. Sau khi chạy long tốc gáy, cạy cục khắp nơi, ông Tài Chánh mới đòi cho 500 đô la để làm lộ phí lên đường làm cái nhiệm vụ cao đẹp là hoing dương chính nghĩa của Việt Nam Cộng-Hòa tại các xứ Bắc Âu để chống lại những sự tuyên truyền lưu manh của bọn Cộng sản khốn lịn.

Ông Tài Chánh có cho biết rằng, nước nhà cần phải tiết kiệm ngoại tệ để dành cho các đảng Cái Bang, và Thượng nghị sĩ đi công du... hí các nơi

trong thời gian, quốc hội nghỉ hè.

Thế mới biết rằng các bố Tài Chánh lúc nào cũng luôn luôn săn sóc tới các vị dân cử. Vì họ rất xứng đáng để đại diện cho nhân dân. Cứ mỗi chuyến đi, họ làm cho nước ta thêm mở mày mở mặt mí lị quốc tế. Ông thì đem theo về nước cả trăm tấm lịch chuông còi để quảng bá cho nền văn minh sinh thực khí. Ông thì xách cả va ly xa phía để cho phụ nữ. Mít dùng làm đồ trang sức.

Vậy thì cái ông Trần Nhã được đòi 500 đô la như thế cũng là phúc đức lắm rồi đó. Một cái phòng Thông Tin mà xài tới những 500 đô la thiết tưởng cũng là quá nhiều có phải không các bố Tài Chánh?

NGƯỜI HÙNG CỦA NHÀ TRANG LÝ BÁ PHẠM

Đồng bào cả nước đều ngợi khen quan năm Lý Bá Phạm, tỉnh trưởng Khánh Hòa là một người vô cùng hiên ngang và anh dũng. Để thanh toán một mục tiêu gồm có trần sự cụ một mình đốc tờ Hà Thúc Nhơn mà ông Lý Bá Phạm đã phải huy động tới 8 chiếc xe tăng, mấy đại đội Địa Phương Quân rồi biết bao nhiêu là súng ống tối tân, lại bao vây vòng trong vòng ngoài, khiến cho con kiến chui ra cũng không lọt.

Đó thiệt là một nhà quân sự đại tài.

Đối phó mí lị một người mà còn phải sử dụng một lực lượng hùng hậu như thế, không hiểu rằng—nói đại đồ xuống sông xuống biển—nhờ ra có một tiểu đoàn Việt Cộng, gồm chừng ba bốn trăm người, đột nhập vô thành phố thì chúng ta hãy cứ thử tưởng tượng quan năm Lý Bá Phạm sẽ phải tung ra biết bao nhiêu quân số và vũ khí cho vira.

Ta hãy cứ làm một con tính nhân xem nó ra làm sao ?

8 xe tăng X 300 = 2.4000 xe tăng.

3 đại đội X 300 = 900 đại đội

Và còn vấn đề súng ống, đạn dược thì có lẽ phải chất đầy hàng mấy trăm chiếc xe cam nung.

TIẾNG KÊU CỨU CỦA DÂN ABC

A.B.C. không có nhà đi ở thuê.

Ra bờ đê mà ở !

Dưới đây là tiếng kêu thảm thiết của một đảng nhà banh, sống vô gia cư, từ vô địa táng, vốn là nạn nhân trong biển số Mậu Thân. Con Ông xin đảng nguyên vẫn là thư của ông ta, và ước mong nhà nước nên ngó xuống, vì đó cũng là tình trạng chung của nhiều gia đình khác.

Thưa ông, tôi là một nạn nhân trong vụ Tết Mậu Thân vừa qua. Căn nhà tôi ở đậu số 633/36 đường Phan thanh Giản Saigon bị cháy. Vợ con tôi sống vất vưởng nơi các trại tạm trú Bàn Cờ và Vĩnh Hội. Đến ngày chính phủ bán nhà ở chung cư tái thiết Bàn Cờ thì chỉ bán cho gia chủ mà thôi, còn các gia đình ở nhà mượn và ở đậu thì «đốt».

Gia đình tôi là một trong số những người này, vì thế vợ con tôi sống vất vưởng vẫn hoàn vất vưởng.

Đến tháng 11-69, Tổng cục gia cư đảng báo nhận được bán nhà trả góp cho các gia đình ở đậu, tôi mừng quá vội vả làm đơn kèm theo những giấy tờ cần thiết như chứng chỉ lương bổng, bản sao tờ khai gia đình, giấy chứng nhận nhà số 633/36 bị cháy, giấy nhận chưa có nhà ở đô thành, khai sinh 5 đứa con v.v... chỉ còn thiếu đức Trần Hưng Đạo mà thôi, đem nạp ở Tổng cục Gia cư. Họ nhận đơn từ tháng 11-69 đến nay gần một năm rồi chẳng thấy tin tức gì hết chọi.

Tôi có gửi tiếp một lá đơn cho Tổng cục Gia

cư để hỏi kết quả thì được trả lời là : các đơn này do Tòa Hành Chánh Quận III đang cứu xét!

Tôi không ngờ con rùa Hành chánh của ta lại bò nhanh đến thế. Bị nạn từ đầu năm 1968 đến gần cuối năm 1969 nhận đơn và đến gần hết năm 1970 mới đang cứu xét.

Trong lúc đó, tôi biết rằng tại chung cư còn dư ở Bàn Cờ dãy A lâu 3 vẫn còn trống và được một số người chiếm ngụ, trong lúc các nạn nhân chúng tôi lại không được ở.

Thưa ông, là một quân nhân nay đây mai đó, đem thân ra báo vệ các người ở hậu phương được yên ổn làm ăn, trong lúc vợ con tôi phải sống nheo nhóc thật không gì khổ tâm bằng ! Hiện giờ còn sống còn chiến đấu mà vợ con tôi như thế, nếu một mai tôi ngã xuống, không hiểu vợ con tôi sẽ được xã hội này đối xử ra sao ?

Tôi không biết kêu gọi sự công bằng nơi đâu, mong ông nếu có thể đánh lên tiếng chuông để các

cơ quan có thẩm quyền vì lương tâm để ý giúp đến đời sống của chúng tôi là gia đình những thanh quân nhân và công chức vì nghèo nên phải ở nhà mượn hoặc ở đậu trong biển số Mậu Thân được mua một căn nhà ở chung cư tái thiết với điều kiện trả góp, để vợ con chúng tôi được yên nơi yên chốn hầu chúng tôi bớt việc lo cho gia đình để hết lòng phục vụ quốc gia.

Các ông nhà nước ơi !

Và các ông Tổng cục gia cư ơi !

Nhờ các ông thương linh một tí !

30 GIA ĐÌNH Ở CƯ XÁ SỐ 2 CÔNG TRƯỜNG LAM SƠN

Cư xá này ở phía sau đit cư xá Brink của Mèo. Họ cư ngụ tại đây kể thì 10 niên, kể thì đã 15 niên có lẽ. Nghe đâu nhà nước sắp cho phá đi để xây thành một chung cư. Cư xá này thuộc tài sản của Bộ Quốc Phòng. Dân cư ngụ tại đây dĩ nhiên đều là nhà banh. Có nhiều người sắp tới hạn phải giải ngũ. Cho nên họ lo thấy mẹ ! Sợ rằng sau khi rời khỏi nhà banh, thì họ sẽ bơ vơ bốn bề không nhà như những thứ Lệnh Hồ Xung. Họ đều mong mỗi được nhà nước bán theo lối trả góp như những bạn đồng ngũ của họ ở các cư xá Trần Quốc Toàn hay Chí Hòa, ngõ hầu sau này còn có chỗ che mưa che nắng.

Nhà banh nào cũng đều là nhà banh hết.

Vậy thì xin đừng có con yêu con ghét mà tột nghiệp, ông nhà nước ơi.

Kỹ Thương Ngân Hàng

CÔNG TY NẶC DANH VỐN 250.000.000đ GÓP ĐỦ

Trụ sở : 422, Trần hưng Đạo — SAIGON

(Góc Nguyễn Biều — Trần hưng Đạo)

Điện thoại số : 98.495 - 98.496 ; QS : 60.078 - 61.421

Điện tín : INCOMBANK

- Nhận và trả mọi số tiền ký thác
- Cho vay dưới mọi hình thức
- Mở tín dụng khoản xuất nhập cảng
- Chuyển ngân
- Mở Trương Mục Tiết Kiệm

Tiếp đón nồng hậu, phục vụ mau lẹ và kín đáo

HÀNG KHÔNG VIỆT NAM PHỤC VỤ BẠI CHUNG

Đáp phi cơ
HÀNG KHÔNG VIỆT NAM
là giúp phát triển kinh tế nước nhà

ĐỀ CHƠI ĐỀ CHƠC

Toán Lệnh Bà vừa mới dự đấu được có một kỳ bỗng nghe tin thị trường quốc tế hết xoàn cầm thạch có nhiều biến chuyển quan trọng, toán Lệnh Bà vội vã rủ nhau đáp máy bay vù qua Hong Kong một lượt. Ban tổ chức Đ.C.Đ.C. lại phải chạy long tóc gáy đi kiếm một toán khác. Vừa gặp lúc toán Tham Nhũng, sau một thời gian nằm vùng im hơi lặng tiếng, đột nhiên tái xuất giang hồ gây nên nhiều chuyện động trời. Được Ban tổ chức Đ.C.Đ.C. ngỏ lời mời, toán Tham Nhũng không do dự a la xô vào ngay. Đề tranh thủ thời gian, Ban Giám Khảo ra liền câu hỏi:

ĐỪNG NÀO GIẾT BÁC SĨ NHƠN ?
HỎI.— Vì đũa nào, Bác Sĩ Hà Thúc Nhơn đã lãnh một cái chết thảm như vậy?
LÊN MAU.— Chả vì đũa nào hết, vì Bác sĩ Nhơn mắc bệnh... điên khùng!
NGÁP PHẢI RUỒI.— Đây chỉ là một sự rủi ro. Thôi, chết là hết, cái gì đã qua cho nó qua luôn!
TRƯỢT VỎ CHUỐI.— Đ.M. không thể bỏ qua được. Chính bọn tham nhũng đã giết Bác sĩ Nhơn...
THAM NHŨNG.— Ấy chết, đừng có chơi trò chụp mũ như vậy chứ! Nếu giết Bác sĩ Nhơn, làm sao chúng tôi vẫn còn tại chức và tới dự Đố Vui này? Bác sĩ Nhơn tự tử chứ chẳng ai giết cả, phát ngôn viên quân sự đã nói là phải đúng.
BAN GIÁM KHẢO.— Hai toán Lên Mau và Tham Nhũng sao mà tương đắc thế: mỗi toán 2 điểm rưỡi!
BÁC SĨ NHƠN SẠCH HAY BÀN ?
HỎI.— Có nhiều báo nói Đại úy Nhơn là ông độc tở «sạch», nhưng lại có nguồn dư luận cho rằng bác sĩ Nhơn cũng bàn. Bên nào đúng, bên nào sai?
LÊN MAU.— Một khi đã «nổi loạn» thì ông ta phải có bản rồi! chỉ có những người đi «đẹp loạn» mới có thể gọi là sạch.

NGÁP PHẢI RUỒI.— Muốn biết ông ta sạch hay bàn, nên chờ báo cáo của các Báo Công.
TRƯỢT VỎ CHUỐI.— Đ.M. người ta nói có ông Báo Công ăn chịu với tham nhũng thì sao? Đ.M. ông Nhơn chết chỉ vì ông ta sạch, cái xứ khốn nạn này nó như vậy đấy.
THAM NHŨNG.— Sạch hay bàn là tùy con mắt của mỗi người. Với tụi tôi, ông Nhơn không chịu móc túi bọn con cái nhà giàu trốn lính là ông ta ngu. Rồi không được ăn ông ta đứng ở ngoài phá bình, vậy là ông ta cũng bàn.
BAN GIÁM KHẢO.— Tham Nhũng đúng quá sức tưởng tượng: 5 điểm
CÁ NƯỚC BỊ «ĐỘC CHƯỞNG» ?
HỎI.— Hai ông Nghị «đi té re» Nhuận và Sách vừa hô hoán là Nhà Nước đã hạ nhục Liên danh Cá Nước bằng cách xấp xếp cho Liên danh này bị đèn đỏ. Hai ông nghị «té re» này là làng đúng hay tâm bậy tâm bạ?
LÊN MAU.— Các ông ấy nóng giận nên mới nói bừa bãi thế, chứ các tướng lãnh của ta đâu phải là hạng tiêu nhân để đi trả thù mấy ông ấy một cách hèn hạ như vậy?
NGÁP PHẢI RUỒI.— Phải rồi, kèm phiếu là tại dân người ta không bỏ, chứ cuộc bầu cử này trong sạch lắm mà, làm gì có ai gian lận?
TRƯỢT VỎ CHUỐI.— Không. Hai ông Nghị «té re» ấy tố đúng. Chính tụi tôi đây cũng là nạn nhân của sự gian lận nhưng chưa thu thập đủ bằng chứng để đi kiện đấy thôi!
THAM NHŨNG.— Kể ra nấy ông ấy biết là nhục khi vô phải đèn đỏ, thì các ông ta cũng còn xứng đáng được gọi là... trí thức đấy chứ!
BAN GIÁM KHẢO.— Tham Nhũng trả lời ra ngoài câu hỏi. Chỉ có Lên Mau là hiểu rõ vụ này hơn cả: 5 điểm!
MÓN NÀO XUỐNG GIÁ ?
HỎI.— Sau vụ bầu cử này, quý vị thấy món gì xuống giá rõ rệt trên thị trường?
LÊN MAU.— Xuống giá nhất là Cá, rồi đến Kỳ Lân, Lúa, Chim Cu v.v...
NGÁP PHẢI RUỒI.— Phải nói là những cái mồm chông Cộng mới đúng!

TRƯỢT VỎ CHUỐI.— Những tấm thẻ đảng viên đảng ta, vì ít ai còn ham vào Đảng nữa.
THAM NHŨNG.— Xuống giá cả nước thấy là hết xoàn và vòng ngọc. Vì hồi này các bà hết ham đeo rồi!
BAN GIÁM KHẢO.— Tham Nhũng quả là thông thạo về kinh tế, 5 điểm!
MÓN NÀO LÊN GIÁ ?
HỎI.— Xin hỏi ngược lại, món nào vọt lên giá sau bầu cử?
LÊN MAU.— Các thứ hoa bán ở đường Nguyễn Huệ, nhất là hoa sen và hoa huệ.
NGÁP PHẢI RUỒI.— Nhang và đèn cây, vì người ta sẽ đi lễ chùa và nhà thờ đông hơn.
TRƯỢT VỎ CHUỐI.— Giấy đi cầu vì có tới 130 người cùng cần một lượt.
THAM NHŨNG.— Đơn xanh vì sắp có Luật Chương Trình.
BAN GIÁM KHẢO.— Về vấn đề này phải công nhận Trượt Vỏ Chuối thực tế hơn hết, xứng đáng lãnh 5 điểm.
Ồ THAM NHŨNG
HỎI.— Báo chí và Sinh viên Dược vừa mới tổ Cục Quân Y là một ổ tham nhũng. Ở địa vị khách quan, quý vị thấy thế nào?
LÊN MAU.— Chắc là không phải đâu. Vì nếu có, đời nào ông tướng Hoàn dám mời các ông Báo Công tới điều tra?
NGÁP PHẢI RUỒI.— Không có lừa sao có khói? Vụ này tụi tôi phải đem ra Quốc Hội mới được. Minh ra mắt đồng bào phải có một màn gì cho nó huê dạng một tí chứ.
TRƯỢT VỎ CHUỐI.— Dù biết chắc là có, tụi tôi cũng chẳng nói, Nói ra để lãnh đủ như Bác sĩ Nhơn à?
THAM NHŨNG.— Nếu có «bắt địa» của bọn con cái nhà giàu trốn lính, thì đây chính là thực hiện công bằng xã hội, sao lại chụp mũ là tham nhũng?
BAN GIÁM KHẢO.— Lý luận của Tham Nhũng vững quá xá: 5 điểm nữa!

(Tiếp theo)

Nhưng thay vì trả lời như thế, nó lại hỏi lại bà Phó Đoan :

— Liên danh của chị ai cũng cho rằng nếu không về nhất thì cũng về nhì. Không để lại gần đội số. Kể cũng nên đánh đám ba cái đầu hỏi vào chỗ ấy ?

Bà Phó Đoan lại thốt ra một câu nói ngây thơ khác :

— Hay là tại cái vụ khoèo chân? Cái vụ đó, thiên hạ bàn tán dữ lắm, họ cứ làm tôi như là một kẻ ngoại tình không bằng. Ông nó nhà tôi mất đã lâu, thì tôi còn ngoại tình cái đêch gì? Nếu có chồng thì mới có thể liệt cái hành động đó là một hành động ngoại tình chứ, phải không anh?

— Đúng. Chúng nó chứ như thế là chứ bậy! Và lại khoèo chân thì đâu có ăn cái giải rút gì mà thiên hạ cũng làm mồm.

— Ấy, ở cái xứ mình người ta cứ hay có thói về rần thêm chân. Hồi tôi đi dự Hội nghị Băng-Đung, tôi ngồi cạnh một anh Tây Đen, tôi vô ý lỡ ghếch cái chân lên chân hắn ta, cả làng đều biết, nhưng có sao đâu. Nào có ai bàn tán gì đâu nào. Chân tôi dài, bụng tôi thon, lỡ có ghếch lên chân người ta chút xíu, thì mình lại rút chân về. Có vậy mà cũng cứ làm ra to chuyện!

LIÊN ÔNG THANH NIÊN CON TRAI, LIÊN BÀ PHỤ NỮ CON GÁI

Hai người bước vào nhà hàng Continental để có dịp ngồi trò chuyện lại rai.

Tại con đường Catinat có mấy tiệm giải khát thuộc loại sang trọng, nhưng mỗi tiệm đều có riêng một thứ khách ẩm thực khác nhau. Givral là nơi lui tới của những tay chính khứa xa lông, những anh đã từng làm lớn nhưng bị thất sủng về vườn, và trở thành các tờ sư bất mãn, đến đó để ngồi chờ đồng, chờ thăng kia ngu dốt, chờ thăng này cá đần. Dưới mắt họ, ai cũng là thăng, là con hết. Nó cũng còn là nơi săn tin của những anh phóng viên Mít làm cho các hãng thông tin ngoại quốc. Tất cả những loại tin đồn đều xuất phát từ nơi đây.

Có những tin đồn rất đúng, nhưng cũng có nhiều tin bậy bạ nhưng rất hợp lý khiến cho người nghe tin ngay là thiệt. Tỉ dụ như một bữa người ta loan tin ra rằng, có một bà lớn cắt xê miết mí lị một đấng tài xế. Ông lớn về bất thình lình và bắt gặp. Thay vì bọp tai đá đít chú tài, và tát hộc máu mồm bà vợ quý hóa thì ông lớn lại Tạc Dạng nổi giận, tồ lồ phôn cho người nhà nước tới lập biên bản. Thế là nội vụ vợ tung ra làm cho đồng bào cả nước phải cười lên hô hô.

Pagode thường là chỗ vãng lai của một số các văn nghệ sĩ. Tuy nhiên, có những bố cả đời chả bao giờ thò bút viết lách một chữ mẹ nào nhưng cũng cứ tới để bàn chuyện văn chương. Bởi lẽ rằng, khi cụ Mai Thọ Truyền mà làm tới chức Quốc Vụ Khanh đặc trách Văn hóa; khi các bố Giáp Văn Thập và Đỗ Văn Rỡ ngồi ở ghế Phó Chủ tịch Hội đồng Văn hóa giáo dục, và khi cậu giáo Nguyễn Văn Tự mà leo lên được cái chức Chủ tịch Hội Không Học thì cái sự muốn trở thành một nhà văn hóa chả có cóc gì là khó khăn hết.

Còn Brodard thì gần như biến thành một trụ sở của các đảng Híp pi, nhất là từ khi nhà hàng này coi thêm một tầng gác xếp, một nơi vô cùng lý tưởng để cho các cô các cậu choai choai mở cuộc đấu hót tung bừng để rồi rủ nhau đi ăn chơi.

Chỉ còn có Continental là tương đối bớt được sự xô bồ. Khách khứa phần lớn toàn ông Tây bà Đằm. Dân Mít ít khi dám bước vô vì sợ có phen ăn lựu đạn.

Tận Trung và bà Phó Đoan đã khôn ngoan chọn một chỗ ngồi ở phía sát tường mé bên trong.

Như thế là chắc ăn nhất, chả còn sợ đêch gì nữa. Nếu có xảy ra sự gì thì chỉ có lũ Tây Đằm lăn đùng ra ngòm củ tí trước.

Bà Phó Đoan hỏi Tận Trung :

— Tại sao anh không ra ứng cử kỳ này?

Tận Trung cười khẩy :

— Córa chẳng nữa thì cũng chả đi đến đâu, lại mất tiền toi. Chị xem như đám Cái Nhà mạnh cánh là thế mà vườn bị rớt như thường, hưởng hồ là tôi.

— Thế chuyện này anh có dự tính mần ăn gì không? Một người như anh cần phải hoạt động mạnh lên chứ. Bộ định chùn chân mãi sao?

Tận Trung nói với một giọng chán chường :

— Tôi ngấy vấn đề chính chị chính em lên đến tận cổ rồi.

— Thế thì anh xoàng quá. Làm gì mà đã vội bi quan đến như vậy.

— Không phải là bi quan, nhưng thời cơ chưa tới.

Bà Phó Đoan cười khẩy :

— Bộ định còn chờ thời cơ nào nữa? Sao anh không đi theo các thầy? Các thầy bị giờ mạnh ghê lắm. Ngay đến nhà nước cũng phải ngán.

Tận Trung bất giác cười thầm : « Hết thằng cha Mu Tông tới tuyên truyền lại đến lượt con mẹ Phó Đoan này. Nhưng đi mí các thầy hay đi mí các cha trong cái tình thế hiện tại, cũng chả ăn cái giải cao su gì hết chơi. »

Cho nên nó nói bằng một giọng mát mẻ :

— Thế kỳ bầu cử vừa rồi chị cũng đi theo các thầy đấy. Sao vườn bị rớt như thường?

Mụ Phó Đoan gân cổ lên cãi :

— Rớt là tại tại nó phản thủng tôi? Giá đừng có mấy cái liên danh bỏ mẹ chơi cái trò nhập nhằng đánh lộn con đen thì liên danh của tôi có thừa sức để thắng thế. Số phiếu bị chia năm sẻ bảy, bị tuột dù là vì lẽ ấy. Một lẽ khác nữa, cũng là tại sự cụ chùa Bà Banh. Cái ông sư này kỳ lạ lắm. Đang

• XÌ CA RÔ

tụng kinh gõ mõ thì nhảy bỏ ra mần chính trị.

Tận Trung lại hỏi dò :

— Như vậy là chuyện này chị nhất định bỏ các cha để đi theo các thầy đấy?

— Ấy là tôi mới tính như vậy thôi. Ít lâu nay, cái trò hòa bình tuyệt suất có về ăn khách. Hơn nữa, lại còn cái mục Phụ nữ đòi quyền sống nữa. Rồi lại còn Hội Nghị Diên Hồng. Sự hoạt động của các thầy đang có vẻ thừa thắng xông lên. Trong khi đó thì các cha coi mồm im lìm. Đạo này không thấy cha Hoàng Quỳnh lên tiếng gì hết. Thua canh này bày canh khác. Tôi cần phải chuẩn bị cho cuộc bầu cử Cái Bang vào năm 1971.

Tận Trung ngửa mồm nói :

— Chị cũng tham gia cái sự đòi quyền sống?

— Nhất định chứ. Không đòi sao được? Liên ông đòi quyền liên ông thì liên bà phải đòi quyền của liên bà chứ.

Và trong lúc cao hứng bà Phó Đoan của chúng ta đã rung đùi tít lên mà ca rằng :

— Liên ông thanh niên con trai, liên bà phụ nữ con gái... Cùng nhất quyết tiến lên nào!

Nhưng tiến lên để làm cái cóc khô gì thì thiệt ra bà cũng cóc biết.

Ngay cả cái vụ phụ nữ đòi quyền sống nữa, chính bản thân bà Phó Đoan cũng chả hiểu mô tê ra sao? Thấy người ta hô hào đòi quyền sống thì bà cũng ngứa nghề đứng lên đòi.

Bà Phó Đoan còn ngây thơ hơn cả bà đằm Nguyễn Thị Hai.

Trong cuộc phỏng vấn của báo Chính Luận,

khi nhà báo đề cập đến vấn đề phụ nữ đòi quyền sống, bà Tâm Hai đã phát ngôn rằng :

— Tôi thấy phụ nữ đâu có mất quyền sống mà đòi. Đòi cái gì? Ở trong gia đình phụ nữ là nhất-Lương của chồng linh về bao nhiêu, các bà nắm hết. Chồng muốn tiêu pha cái gì thì phải ngửa tay xin vợ. Đi chơi về muộn thì bị cúp ngay phần cơm. Quyền hành rộng lớn là thế, vậy thì còn định đòi hỏi cái chi chi nữa?

Thâm tâm bà Phó Đoan cũng nghĩ rằng nên phụ nữ của nước nhà hồi này đang lên như điều gặp gió. Toàn là mẹ thiên hạ hết. Không những là mẹ của Mèo, của Tây, của Cao Ly, của Thái Lan, của Phi Luật Tân, của Úc Đại Lợi. Bất cứ một anh ngoại quốc nào sang đây cũng để vô số con rơi con vọt lại nước Mít. Và như thế vô hình chung, các bà mẹ Mít đã trở thành những bà mẹ quốc tế.

Một nên phụ nữ thắng tiến cần lao như vậy, thử hỏi cần cái đêch gì nữa mà đòi hỏi?

Nhưng bị giờ thấy thiên hạ đổ xô đi đòi quyền sống, thì bà Phó Đoan cũng nhào dồ để đòi chơi một phát cho nó góp mặt mí đời. Ai cũng đứng lên đòi tất cả, không hề mình lại nín khe thì quả là một sự buồn tình.

Thường Phế Binh đòi quyền sống. Cầm đùi lung tung xoe. Thấy chỗ nào thừa là cầm liền. Rồi sinh viên học sinh cũng đòi quyền sống.

Cho nên bà nhất định phải đòi cho kỳ được. Dầu rằng hiện nay bà vườn còn sống nhăn.

Cũng tí như hai bà Ngô Bá Thành và Nguyễn Phước Đại.

Đó là hai vị phụ nữ trí thức vào loại số dách Quyền sống của họ đâu có ai dám động chạm tới. Một bà thì đi tí ít lâu, nhà nước đi phải trả lại tự do ngay. Còn một bà thì tuột dù trong cuộc bầu cử. Và bị giờ thì hai bà đã nhất tề vùng lên đòi quyền sống khiến cho các ông nhà nước cứ bần xúc xích cả người lên không biết phải giải quyết ra làm sao?

Không nhẽ lại để mấy bà ở trên mấy ông.

Mà trên thực tế bà Nguyễn Phước Đại đã ở trên hẳn những ông trong cái liên danh Lưu Đổng mất của, trong đó có cả hai ông tướng, vài ông Thượng nghị sĩ, vài ông giáo sư.

Cũng trong cơn bốc đồng ấy, bà Phó Đoan lại tiếp tục phát ngôn :

— Tôi nhất định phải làm một cái gì cho ra trò. Anh thử tính hộ tôi xem ngoài cái vụ đòi quyền sống ra, mình còn phải đòi hỏi cái mục gì nữa?

— Thiếu cha gì cái để đòi hỏi. Chị không thấy cái gương của phụ nữ Mèo đấy ư? Gần nửa tháng trước đây, phụ nữ Mèo đã hô hào «đình công» hẳn một ngày, không có thêm chút xíu mí các ông chồng, bắt chồng phải thổi cơm rửa bát, trông nom con cái và phải làm việc học mầu mồm. Minh làm vợ mãi, cũng cần phải làm chồng thử ít lâu chứ? Phụ nữ Tây phương đang có cái khuyên hướng trở lại cái chế độ mẫu hệ. Chị hẳn vườn chưa quên rằng, trước đây, dưới thời cụ Ngô, có một nữ dân biểu đã từng tuyên bố trước diễn đàn rằng : «đàn bà đẻ ra đàn ông» đó ư? Không có liên bà thì làm sao mà có được liên ông.

Bà Phó Đoan gật gù :

— Một ý kiến rất xác đáng. Nghĩa là phải đòi quyền làm mẹ, làm vợ, làm chủ gia đình. Phải mần một cuộc cách mạng để lật đổ chế độ phụ hệ.

Như vừa chợt nghĩ ra điều gì, bà Phó Đoan ngờ người ra giây lát rồi hỏi Tận Trung :

— Nhưng ông nó nhà tôi mất rồi thì đòi quyền làm vợ thế cóc nào được. Hơn nữa, tôi lại chưa có con thì còn làm mẹ làm sao?

— Cái đó đâu có chi là khó. Thì chị chỉ có việc kiếm một người nào đó xứng đôi phải lứa lấy làm chồng. Và khi có chồng, tất nhiên con cái sẽ thời ra cả đống.

Câu nói của Tận Trung khiến cho bà Phó Đoan bẽn lẽn mắt vài ba phút. Đồi má bà ửng hồng lên như cái hồi còn con gái khi bị một đứa con trai nhìn chăm chăm vào mặt.

(còn nữa)

MAXIM'S Với chương trình «TÌNH YÊU SAY ĐÁM»

— 15 tiết mục mới lạ và dàn kịch động nhạc lừng danh nhất.
— Gần 100 nghệ sĩ tài ba, tươi như hoa đẹp như mộng sẽ dệt thắm chương trình Tình Yêu của MAXIM'S — hòa trong những trận bão cuồng và những màn xiếc đặc sắc của 4 kỳ tài : Mặc Can, Ngọc Phú, Phi Hoàn, Khả Năng.

MAXIM'S CHƯƠNG TRÌNH TÌNH YÊU
MAXIM'S CHƯƠNG TRÌNH TÌNH YÊU

PHÒNG TRÀ CA VŨ NHẠC TỰ DO

80, đường Tự Do - Saigon

Chương trình CA VŨ NHẠC TÓ MAU hoàn toàn đổi mới những hình ảnh màu của Hội chợ Quốc Tế Expo 70 trên màn ảnh lớn TỰ DO và dàn nhạc, cùng các ca sĩ danh tiếng thường xuyên góp mặt.

TỪ CHUYẾN ĐI NHẬT CỦA THẦY THIÊN MINH ĐẾN CHUYẾN ĐI MỸ CỦA ÔNG PHÓ KỶ

● TRONG THẾ GIỚI HÔM NAY, DÙ ĐI NHẬT HAY ĐI MỸ, KỂ CẢ ĐI LÊN CUNG TRĂNG, CŨNG ĐỀU BẰNG TÀU BAY MỸ.

Có hai chuyến đi đang được dư luận chú ý đó là chuyến đi Nhật của Thượng Tọa mất bàn Tọa Thích Thiên Minh, và chuyến đi Mỹ của Tướng Nguyễn Cao Kỳ, một ông Phó Tổng Thống không thích làm chính trị, nhưng cuộc đời khốn nạn cứ bắt phải làm.

Thầy Thiên Minh đã ra đi. Phó Tổng Thống Kỳ sắp ra đi.

Lúc đầu, tin tức từ phía Ấn Quang cho hay Thầy Thiên Minh đi Nhật Bản chữa bệnh. Nhiều người tưởng thầy đi và lại bàn tọa để thêm phần nhan sắc, và sửa lại cái chỗ cắm dùi để có thể sát cánh tranh đấu với anh em Thượng Phế Bình, và chị em đòi quyền sống. Nhưng cuối cùng, người ta biết là Thượng Tọa đi dự một cái hội nghị về Hòa Bình.

Theo đồng nghiệp anh ngữ Saigon Post, cái hội nghị này có tính cách liên tôn, nghĩa là có đại diện nhiều tôn giáo tham dự, để bàn về việc tìm hòa bình cho thế giới, nói chung và Việt Nam nói riêng. Tuy là một Hội nghị liên tôn, nhưng hình như chỉ có các tôn giáo khác được mời, còn công giáo không được mời. Riêng ở Việt Nam, thì chỉ có một mình Phật giáo được mời, và chỉ có Phật giáo Ấn Quang được mời mà thôi. «Đồng thanh tương ứng, đồng khí tương cầu», cứ xem thành phần những người được mời, thì biết mục đích của người đứng ra tổ chức Hội nghị như thế nào rồi.

Tất nhiên, hội nghị này sẽ bàn về Hòa Bình một cách hết sức chung hãn, nhiều Chánh Phủ, nhiều «đế quốc hiếu chiến» sẽ bị đem ra làm thịt tại hội trường. Đế quốc Cộng Sản

vốn tự nhận là rất yêu hòa bình nên có thể được tha, khỏi bị làm thịt.

Tất nhiên hội nghị sẽ đưa ra nhiều quyết nghị đòi hỏi hòa bình. Các quyết nghị này sẽ là vô khí để đại biểu tại các nước tự do, khi trở về, mang ra làm áp lực với chánh quyền. Còn đại biểu tại các nước Cộng Sản thì sức mảy mà làm áp lực với chánh quyền. Hơn nữa, các nước Cộng Sản vẫn tự nhận là yêu hòa bình, thì còn cần gì phải làm áp lực nữa.

Cứ biết sơ sơ như vậy, cũng đã hiểu qua được mục đích chuyến đi của Thầy Thiên Minh. Nhưng thôi, nói như vậy đủ rồi. Nói nhiều quá lại bị ma ng tội chụp mũ, kính bỏ mep.

Bây giờ xin nói qua về chuyến đi Mỹ của Phó Tổng Thống Kỳ.

Trong khi Thượng Tọa Thiên Minh đi Nhật tham dự hội nghị hòa bình, tạm gọi là một thứ «hội nghị bồ câu» thì Phó Tổng Thống sắp đi Mỹ tham dự một cuộc biểu tình của phe điều hâu Mỹ.

Giống như hội nghị bồ câu ở Nhật, biểu tình điều hâu ở Mỹ đều do tư nhân đứng ra tổ chức. Người đứng mời Tướng Kỳ là Mục sư McIntire. Theo dự định, Phó Tổng Thống Kỳ sẽ đọc một diễn văn trước nửa triệu người Mỹ trong cuộc diễn hành vào đầu tháng 10 tới, gọi là cuộc «diễn hành đến chiến thắng».

Từ ngày cầm quyền đến nay, con điều hâu Nixon, vì bị thiếu số tại Quốc Hội, nên đã bị phe Dân Chủ nhốt vào cái lồng bồ câu. Cũng từ hai năm nay, phe bồ câu Mỹ hoạt động rất tích cực, liên tiếp tổ chức những cuộc diễn hành khổng lồ phản đối chiến tranh, đòi bỏ rơi Nam

VN đòi hòa bình tức khắc. Nay, một tháng trước ngày bầu cử tại Mỹ, mà phe điều hâu vùng dậy, đó là một chuyện lạ. Nhiều người sợ rằng sự vùng vẫy của con Điều Hâu cuối mùa sẽ làm hại phe Cộng Hòa, sẽ đưa Nixon đến chỗ kẹt cứng.

Theo tin tức của các hãng Thông Tấn cho biết, thì Nixon rất bối rối về chuyến đi Mỹ của Tướng Kỳ. Hoa Thịnh Đốn muốn can trở v.v.

Nhưng thực tế, chưa chắc phải như vậy.

Dù là vì nhu cầu tranh cử, Nixon cũng không thể bỏ rơi

Việt Nam để có hòa bình tức khắc như đòi hỏi của phe đối lập. Làm như vậy là khôn nạn. Nhưng không làm như vậy, sợ phe Dân Chủ hốt hết phiếu mất. Vì thế, biết đâu Nixon chẳng làm một cuộc xếp đặt ngầm cho phe Điều Hâu vùng dậy, với hy vọng đánh thức khối cử tri thằm lạng hầu hết số phiếu khổng lồ của khối này vào cuộc bầu cử tới.

Nếu đúng thật như vậy, thì những khó khăn, những bề bối của Nixon về chuyến đi của PTT Kỳ chỉ là chuyện dàn cảnh. Ngược lại, PTT Kỳ là vị cứu tinh của chánh

quyền Nixon.

Nhưng nếu quả thật như vậy, thì sự thành công của tướng Kỳ trong chuyến đi Mỹ chẳng những có lợi cho Nixon, mà còn có lợi cho VN. Cho nên, bọn CO nham nhò mong cho Tướng Kỳ thành công, và tin là ông sẽ thành công. Nhưng nếu thành công quá, thì hơi thiệt cho TT Thiệu.

Tay của bọn Mỹ dài lắm. Biết đâu cả chuyện đi Nhật của Thượng Tọa Thiên Minh lẫn chuyến đi Mỹ của PTT Kỳ đều khởi hành từ Bạch Cung?

Ngồi rù gãi hàng giải lẩn tẩn
Trần Văn Hương

ĐA SỐ VẤN TUỐT

Trên trang tám báo Chính luận, đề ngày 13 và 14 tháng 9 năm 1970, có đăng lời cảm tạ của Bác sĩ Nguyễn tiến Hy, tục gọi là «vua nói tục», thụ ủy liên danh ba cây nguyên văn như sau:

«Thành thực cảm tạ anh em xa gần trong toàn quốc đã vì cảm tình hay vì cùng lập trường mà vận động và bỏ phiếu cho liên danh.

Đường lối chúng ta theo tuy hợp với nguyện vọng của đa số song hiện nay còn gặp nhiều chướng ngại, vì vậy chúng ta cần phải xiết chặt lại hàng ngũ để đối phó với những gì sẽ xảy ra.

«Thân ái chào các bạn và mong gặp các bạn trong những ngày gần đây.

Bác sĩ Nguyễn tiến Hy»

Đọc lời cảm tạ kể trên, người ta thấy nó kỳ bỏ mep. Kỳ ở chỗ bị thất cử có vẻ cay cú, nên chỉ cảm tạ «anh em xa gần», mà đêch thêm cảm tạ cử tri nói chung. Điềm kỳ cục thứ nhì, là vua nói tục đã có vẻ nói phét quá đáng. Nếu «đường lối chúng ta theo hợp với nguyện vọng của đa số» thì ta đắc cử mep rồi, chứ đâu chịu về gần bết!

CÓ PHƯỚC HAY VÔ PHƯỚC?

Trước khi 30 tân Nghị sĩ chính thức trở thành Nghị-sĩ, người ta đang bàn tán nhiều về trường hợp của ông Lê Phước Sang, đắc cử trong liên danh Mặt Trời của ông Huỳnh Văn Cao.

Ông Lê Phước Sang là người của Hòa Hảo, đắc cử Quốc-hội Lập hiến năm 1966, và là trưởng khối thân hành pháp (thân Tướng Kỳ). Năm 1967 ứng cử Nghị sĩ trong liên danh của ông La Thành Nghệ, nhưng thất cử. Sau đó, ông Sang được cử làm tham phán tại Tối Cao Pháp Viện. Năm 1968 ông Sang xin nghỉ để sang Mỹ du học. Đến cuối tháng 1-1970, ông Sang kiếm được mảnh bằng MA về nước làm Viện-Trưởng Đại học An-Giang của Hòa Hảo. Tháng 7-1970, ông Sang ứng cử trong liên danh Mặt Trời, và đắc cử. Con đường công danh lên mau như máy bay phản lực ai cũng bảo ông Lê Phước Sang là người có phước.

Nhưng ngôn vui vừa chớm, thì mối lo xông xộc nó đã theo sau. Một vấn đề được đặt ra: Theo luật bầu cử, chỉ được ứng cử những ai cư ngụ liên tục 3 năm trên lãnh thổ VN trước ngày bầu cử. Ông Lê Phước Sang mới về nước được 7 tháng như vậy, là không hội đủ điều kiện ứng

cử. Một người đáng lẽ không đủ điều kiện ứng cử, mà đắc cử, có thể được hợp thức hóa để chính thức làm Nghị sĩ không? Vấn đề này sẽ hoàn toàn thuộc thẩm quyền giải quyết của Thượng Viện vì Hội Đồng Tuyển Cử Trung Ương đã hết nhiệm vụ. Thượng Viện sẽ phải xét vấn đề này, khi hợp thức hóa các tân nghị-sĩ vào đầu tháng tới.

Vấn đề rất kẹt cho ông Lê Phước Sang, là luật bầu cử do quốc-hội làm ra trong đó có Thượng Viện. Nếu thấy ông Lê Phước Sang không hội đủ điều kiện ứng cử, thì không thể hợp thức hóa được. Vì Thượng viện làm ra luật, mà không tôn trọng luật, thì còn ai tôn trọng nữa? Nhưng nếu không cho ông Sang làm Nghị sĩ, cũng là một điều đáng buồn, và có thể làm mất lòng cả khối Hòa Hảo.

THIỆN CHÍ CÓ THỪA

Mấy hôm nữa, có một phái đoàn gồm 5 dân biểu và 5 nghị sĩ lên đường đi La Haye, tham dự khóa họp mùa thu của Liên Hiệp Nghị Sĩ Quốc-Tế. Trong số dân biểu, có cả em gái vô địch nín đáí Trần Kim Thoa. Nhưng phút chót, hình như em đã nhường chỗ cho người khác. Như thế là em biết điều. Các phòng họp hội nghị ở ngoại quốc, có rất nhiều phòng vệ sinh, chỉ cần các đại biểu ăn nói hay, không cần người nín đáí giỏi, nên em Thoa ở nhà là phải.

Trong khi đó, đại diện Thượng Viện gồm tới 6 người, trong đó, có 3 nghị sĩ 3 năm, là bà Nguyễn Phước Nhạn, các ông Nguyễn gia Hiến, và Trần Ngọc Nhuận. Bà vị này mãn nhiệm kỳ đúng vào thời gian khóa họp ở La Haye. Thượng Viện đã có cử chỉ đẹp, khi sẵn sàng cử những người sắp mãn nhiệm kỳ đi dự hội nghị quốc tế. Bà vị nhận lời ra đi cũng có tinh thần cao. Nhưng e rằng thái độ đẹp và tinh thần cao kể trên đã không đặt đúng chỗ. Thượng Viện không nên cử các vị sắp mãn nhiệm kỳ ra đi, vì chẳng lẽ, trong số 50 người còn lại hết người có khả năng? Bà vị sắp hết nhiệm kỳ đáng lẽ không nên nhận lời xuất ngoại hội nghị. Tương lai quý vị còn dài, cạy lần này thất bại, nhưng có ngày quý vị sẽ ra ứng cử lại, lúc đó, cử tri có thể cho rằng quý vị là những người tham lam, cố xuất ngoại một chuyến chót vào lúc hết nhiệm kỳ, rồi quý vị nói làm sao cho ớn? Quý vị nên bắt chước em gái Trần Kim Thoa, nhường quách cho người khác là biết lo cho sự nghiệp chính trị tương lai.

NGHỊ HÁCH SỐNG LẠI

Nghị Hách là cuốn tiểu thuyết trào phúng của nhà văn tở sự trào phúng Vũ Trọng Phụng thời tiền chiến. Vũ Trọng Phụng đã nằm xuống ngày 13-10-1939 sau khi được ăn một miếng bí tết. Ngày 13-10 không thể quên được đối với anh em văn nghệ ngày nay. Bởi thế nghe đâu có một số các anh em nhà văn nhà báo như: Ngọc Ngân, Sao Biền, Hím, Dê Húc Càn, Minh Võ, Trọng Đớp, Thanh Chương, Hồ Phong v...v đang xúc tiến tổ chức 1 đêm văn nghệ thoải kịch diễn vở NGHỊ HÁCH tại Saigon để lấy tiền giúp đỡ gia đình Vũ Trọng Phụng và các nhà văn nhà báo tiền chiến về chiều đang đánh vật với kiếm ước, với cơm trắng com đen.

Nhà nước bận nhiều việc lớn, bỏ quên anh em văn nghệ. Nhà báo, nhà văn không thể quên nổi. Một trăm năm, một ngàn năm chúng ta đêch có thể quên được Vũ Trọng Phụng. Vũ Trọng Phụng còn mãi trong anh em ta. Ngày 13-10-70 là ngày Vũ Trọng Phụng sống lại, là ngày Nghị Hách, Thị Mịch những nhân vật nham nhò sống lại với chúng ta qua tài diễn xuất của các nhà văn nhà báo chưa hề vác mặt lên sân khấu bao giờ sẽ xuất hiện trên sân gỗ thoải kịch tại Thủ Đức.

Đêm văn nghệ Vũ Trọng Phụng Nghị Hách này nghe đâu sẽ được sự bảo trợ của Nghiệp Đoàn Kỳ Giả Việt Nam. Ai đã đọc Nghị Hách, ai đã từng cho đóp bí tết phải nhớ đón coi cho bằng được vở Nghị Hách ngày 13-10 sắp tới. Vở kịch sẽ được chơi ở đâu ban tổ chức hãy còn đầu kỹ. Con Ong sẽ loan báo sau. Các bạn văn nghệ sĩ muốn tham gia xin liên lạc với tuần báo Con Ong vào mỗi buổi sáng.

Cả kê dê ngỗng

MỘT NGÀY CHO NHI ĐỒNG

Khi bài này tới tay độc giả, thì Tết Trung Thu đã qua rồi... Nhưng khi tôi ngồi viết những dòng này, thì còn ba ngày nữa mới tới Tết Trung Thu. Nhưng tôi vẫn muốn viết bài này, vì thấy rằng một ngày cho nhi đồng là cần thiết. Cần phải có một ngày cho nhi đồng, không có sự tham dự của người lớn.

Hình như đã có một sắc lệnh, ấn định ngày Tết Trung Thu được tổ chức như một ngày Nhi đồng quốc tế. Trí nhớ của tôi không lấy gì làm tốt lắm, nên cũng không biết sắc lệnh này bắt đầu từ năm nào. Chỉ nhớ năm ngoái, Người đứng đầu cả nước đọc một lá thư gửi tới Nhi đồng toàn quốc, mở đầu bằng "các cháu thân mến", kết thúc bằng "hôn các cháu". Và như vậy là một ngày Nhi đồng quốc tế.

Từ trước tới nay, những ngày lễ và ngày Tết dân Giao Chi chúng ta vẫn thường theo mấy chú Ba Tàu. Từ Tết Nguyên Đán, lễ Thanh Minh trong tiết tháng ba, rằm tháng bảy xá tội vong nhân và Tết Trung Thu. Ngay cả đến những ngày lễ rất làm cảm như ngày mừng 5 tháng 5, kỷ niệm một anh Tàu thời Chiến Quốc tên là Giới Tử Thôi. Vì anh Tấn Văn Công Trưng Nhi không trong dụng khi lên làm vua, nên Giới Tử Thôi ôm mẹ chết cháy ở trong rừng. Nếu phải truy ra căn nguyên, thì cái ngày Tết Trung Thu này cũng chẳng thể được coi là một ngày Tết Nhi Đồng. Anh vua Tàu Đường Minh Hoàng, ngày rằm tháng tám, thấy trăng sáng quá, nằm mơ thấy mình lên Nguyệt điện, gặp ở Hằng Nga, gặp chú cuội, gặp các tiên nữ chào đón. Lúc tỉnh dậy, luyện tiệc giấc mơ, bắt dân chúng mỗi khi rằm tháng tám, phải giăng đèn kết hoa, diên lại cảnh Nguyệt điện. Rồi "tam sao thất bản", lâu dần thành một cái Tết của con nít. Sang đến Giao Chi, được Người đứng đầu cả Nước chúng ta ký sắc lệnh cho thành một ngày Nhi Đồng Quốc Tế.

Tôi còn nhớ có một ngày Tết Trung Thu của một năm nào đó, lũ con nít được vào dinh Độc Lập ăn một cái Tết rằm tháng tám với Người, Sau khi ăn, được coi ca nhạc. Phụ trách trình bày ca nhạc là ông Tùng Lâm. Cảnh đó được trực tiếp truyền hình cho cả nước coi chơi. Chúng tôi cũng thấy vui lây, khi nhìn thấy một bé tám, chín tuổi lác mông, ngoẹo cổ, nhảy một vũ khúc "à go go", trong lúc các ông lớn, ngồi uống rượu, ăn bánh thưởng thức văn nghệ một cách rất ồn ào.

Không hiểu ông phụ tá nào đã cố vấn cho Người đứng đầu cả Nước, để tổ chức một cái Tết Trung Thu đáng đồng tiền bát gạo như vậy. Nhìn lên màn ảnh vô tuyến truyền hình, mấy pan qua mặt từng em, những khuôn mặt sợ sệt, thiếu vắng nụ cười, mắt len lét nhìn các ông lớn, tôi bỗng đứng thương hại. Đáng lẽ, nếu các em không bị vào Dinh, các em có quyền đốt đèn, múa lân, hò hét trong những khu vườn chật hẹp, nhưng đó là đất của các em. Không phải xếp hàng, nhận được vài ba cái kẹo, ăn vào đau bụng thấy mẹ, nhận được một cái đèn, làm theo tính cách cáo thị đầu trâu, nên hơi mạnh tay là đèn rách như bướm bướm. Những thứ đó, làm cho các em mất tiêu đi một ngày, được gọi là một ngày Nhi Đồng Quốc Tế.

Năm nay, tôi chưa được biết chương trình của Tết Trung Thu: Chắc rồi cũng có một bài hiệu triệu "các cháu thân mến" và "hôn các cháu". Không hiểu rằng các trường tiểu học đã nhận được cái thông cáo "cho các em học khá và ngoan" được vào dinh diện kiến với Người chưa?... Những đứa nào học không giỏi và không ngoan thì không được gọi là Nhi Đồng, dù rằng ngày Tết của các em đã được đặt tên là Ngày Nhi Đồng Quốc Tế.

Có lẽ cũng vì nghĩ như vậy, nên anh bạn Văn Chi và cô Hồng Phụng, đang tổ chức một cái Tết Trung Thu cho các em nhỏ Bụi Đời. Các em bụi đời là những em đánh giày, giữ xe, bán cà rem, chẳng được bước chân tới trường học, nên không được xếp vào loại các em học giỏi và ngoan. Như vậy, các em không có một ngày Tết dành riêng cho các em. Anh bạn Văn Chi, chắc cũng có một thời thiếu niên khổ sở nên đã nghĩ tới lũ bụi đời. Tôi muốn các ông lớn, các bà lớn nên tới dự buổi Tết Trung Thu Bụi Đời để hiểu rõ hơn cái giai cấp được coi là tận cùng của cái xã hội này.

Từ ngày một em nhỏ gác kho Khánh Hội bị xe Mỹ cán chết, dân thành phố này mới biết tới Bụi Đời. Mà một điều được coi là nhục nhã nhất cho đất nước này, là người lo lắng và đề ý nhiều tới các em nhỏ ấy, lại là một anh chàng ký giả ngoại quốc. Anh chàng này đã mượn một căn nhà nơi đường Phạm Ngũ Lão để các em có chỗ nghỉ ngơi, sinh hoạt và hướng dẫn các em làm lại cuộc đời. Công việc của anh cũng có đôi chút kết quả. Năm vừa rồi, đã có một em thi đậu Tú Tài.

Tôi rất bất bình và phẫn nộ, khi thấy Nhà Nước Giao Chi chưa có một chính sách thiếu nhi, săn sóc tới những mầm non dân tộc. Nhìn các em sống vất vưởng, bị đời bạc đãi, lấy vĩa hè làm nhà, tôi đã đoán được tương lai của các em. Khi khôn lớn, các em có quyền oán hận đời và có quyền nổi loạn.

Một buổi chiều, tôi ngồi ở bờ sông, nhìn đăm ba con tàu đi lại, chọt ở dưới nước nhờ lên một cái đầu ướt sũng nước. Tôi giặt mình, nhưng vội trấn tĩnh lại được ngay, vì khuôn mặt ngây thơ, đôi mắt sáng thật dễ thương. Chú nhỏ hỏi tôi:

— Ở chỗ này có lính không ông?

— Tôi nhìn quanh, lắc đầu... Em nhỏ ở dưới nước bò lên bờ, trên tay vẫn còn cầm một chiếc đồng hồ. Thì ra em vừa giặt được một cái đồng hồ của một tên lính Mỹ nào đó, rồi nhảy ùm xuống nước, lặn đi mất tiêu. Khi được tôi cho biết là trên bờ không có đảng dùi cui nào đàn chào, em mới dám từ dưới nước bò lên. Tôi mừng cho em thoát nạn, nhưng cũng hơi ân hận rằng mình cũng đã vô tình thành một tên đồng lõa với ăn cắp.

Những cảnh đó, bắt gặp hàng ngày nơi bến sông. Nơi đây có một vườn trẻ, có cây đu, có cầu trượt, có những tiếng cười trẻ thơ. Những đứa con nhà giàu, buổi chiều được cha mẹ dẫn tới đó nô đùa, và những đứa con có cha mẹ nghèo, hay là không có cha mẹ, cũng tới đó để kiếm ăn bằng những nghề không lương thiện.

Về chính sách bồi dưỡng và nuôi dưỡng thiếu nhi, Nhà Nước Giao Chi

chúng ta thua xa lũ Cộng sản. Khi cách mạng tháng tám của năm 1945 vừa thành công, lũ Cộng sản đã nắm ngay lấy lũ Nhi đồng cứu quốc. Nhuộm đỏ đầu óc lũ con nít, ngay khi chúng còn là tờ giấy trắng. Có lẽ chính sách bồi dưỡng nhi đồng của Cộng sản đã được nâng lên hàng quốc sách, nên Nhi đồng hồi đó có đầy đủ tất cả tiện nghi để tập trở thành con người Cộng Sản. Muốn được có một thần tượng, Cộng Sản dựng ngay lên một huyền thoại Kim Đồng, với câu chuyện được kể như một thiên hùng ca dã sử. Rồi có những em nhỏ xung phong ôm bom ba càng nhảy vào xe tăng địch. Cộng Sản đã huấn luyện cho lũ con nít lúc nào cũng đầy ắp cảm hờn.

Tôi đã vào một Trung Tâm Chiêu Hồi. Những người lính Cộng Sản xâm nhập vào Nam đều còn trẻ. Tôi nghĩ rằng đây là kết quả sự bồi dưỡng thiếu nhi từ ngày cách mạng tháng tám 1945. Năm nay, 1970, những đứa trẻ đó đã có một số tuổi từ 20 tới 30, hiền nhiên đã trở thành một đoàn quân mạnh, coi thường gian khổ, vì chính sách, vì chủ nghĩa mà cam sống ở những nơi mật khu, thời gian nằm và ngồi trong hầm trú ẩn còn nhiều hơn thời gian còn người đứng trên mặt đất. Hãy nhìn vào đó để mà suy ra cái cần thiết cho công việc săn sóc tới mầm non của xứ sở, hồi những người lãnh đạo đất nước này.

Hãy coi như thế hệ thanh niên này đã hỏng. Còn gì nữa mà không hư hỏng. Có hai biên giới cách biệt giữa hai loại thanh niên là loại chiến đấu và loại tranh đấu. Không còn trông mong gì ở cả hai loại này nếu muốn tạo dựng lên một xã hội đầy hòa bình và nhân ái. Chỉ còn lũ con, lũ em chúng ta, nhưng lại bị Nhà Nước lãnh đạm, bỏ mặc bơ vơ.

Có những đứa trẻ thành phố đã học gần hết bậc tiểu học, mà còn chưa nhìn thấy con trâu, con bò. Có nhiều đứa trẻ thôn quê cao lớn tòng ngỗng, mà còn chưa bao giờ được bước chân lên chiếc xe hơi. Ngày nhi đồng quốc tế của tôi phải là một ngày dành riêng cho thiếu nhi, một ngày có hòa bình và đôi bên đều ngưng bắn. Đề trẻ thơ thành phố về đồng quê. Đề trẻ thơ đồng quê được dạo chơi Sở Thú. Không cho người lớn tham dự, vì có mặt người lớn, thế nào cũng mang theo vào đây những chất xa hoa phù phiếm bề ngoài.

Điều khẩn cầu của tôi với Nhà Nước Giao Chi là hãy đề ra một ngân khoản, dùng vào công việc làm thế nào không có một đứa trẻ nào lang thang và đói khát. Đất nước này, xã hội này rồi đây có sáng sủa, hay ngàn đời vẫn cam phận nhục nhã, chính là nhờ những bàn tay tí hon ấy.

Vậy những người có trách nhiệm nghĩ sao?

Bóc ma?

• THỢ BỐC

EM CAN CẬU, CẬU SÁU ROLEX

Cậu Sáu Rolex, cậu Sáu Long An, người chiến anh dũng trong cuộc đấu tranh giành phần thắng cho dự luật chương trình, người đã đá văng anh tu bip Nguyễn Đại Bàng, người đã gọi giầy nói cho người số Một xin chỉ tí địa trả công hân mã đó cho cậu. Người đó... cậu sáu bây giờ đang làm dữ với người số Một, cậu đã đứng vào phe « địa chủ phản động, bóc lột » để đòi Tổng Thống sửa lại vài điều khoản trong luật Người cày có ruộng, một luật mà đã đưa người số Một của cậu Sáu lên bậc thánh chúa biết thương dân như thương con. Người số Một chẳng đã từng tuyên bố ở Cần Thơ trong ngày ban hành luật này là... « đó là ngày vui nhất của đời tôi » là gì. Tổng Thống đã lo cho người dân nghèo còn hơn cả vị chủ tịch ủy ban Hành Pháp thời xưa, một chính phủ tự xưng là chính phủ của dân nghèo.

Cậu Sáu cho biết trước, máu sẽ đổ trên bờ ruộng khoai và máu đó là máu của bọn tá điền ba đời bần cố nông, bốn đời đi ở dợ. Bọn tá điền này mới mất mặt chưa đầy mấy tháng sau khi nhờ ơn mưa móc của đạo luật NCCR mà có tí đất cặm dùi.

Cậu Sáu Rolex em can cậu, đất nước này đau khổ nhiều rồi, xương máu cũng đã đổ nhiều rồi, bọn CS từ năm 1950 phóng tay phát động quần chúng, thứ quần chúng vô sản để kêu gọi họ vùng lên làm những cuộc gọi là cách mạng vô sản, cuộc giải cấp đấu tranh. Những cuộc đấu tố rùng rã từ năm 1950 tới 1954 đã là những hình ảnh kinh hoàng không bao giờ phai nhạt trong lòng những người Quốc Gia chống Cộng. Cậu Sáu Rolex, em xin cậu, cái bà giải cấp đấu tranh bọn CS đã phải nhà ra từ năm 1955 sau bài tham luận này lửa của luật sư Nguyễn mạnh Tường, cậu đừng nên nhai lại nữa.

Em thương chị hai Trần Kim Thoa của em lắm nên em mới phải can cậu, em không muốn chị hai em phải chết khản tang cho cậu sau khi ở một ngày đẹp trời nào đó cậu chằm ngòi đấu tranh giải cấp, và bị giải cấp vô sản nó vùng lên, nó đem cậu ra chôn sống sau khi đã lôi cậu ra trước tòa án nhân dân mà đầu tổ.

CẬU SÁU ĐÒI CHẾT VÀ ĐÒI ĐƯỢC CHÔN TRƯỚC TIỀN ĐÌNH HẠ NGHỊ VIỆN.

Em chưa kịp can cậu mấy lời như trên, thì cậu lại vừa tuyên bố một câu rất rùng rợn, lâm ly, bi đát. Cậu nói rằng ngày 15-9 này cậu sẽ tự tử trước tiền đình Thượng Viện nếu Tổng Thống không giải quyết êm đẹp cái gọi là đạo luật Người cày có ruộng, một đạo luật theo cậu đã biến bọn địa chủ như cậu xuống thành dân vô sản.

Cậu cho biết là cậu mới vào châu Người số Một, và trong buổi triều kiến này, cậu đã thưa với người số Một là:

— Kính bầm Tổng Thống, dưới thời chế độ đệ nhất cộng hòa, Hòa này có cả ngàn mẫu ruộng bị trứt hữu, như? còn được chính phủ Diệm để lại cho 100 mẫu, nay Hòa sống dưới chế độ đệ nhị cộng hòa do Tổng Thống lãnh đạo, Hòa này đã không còn một tấc đất cặm dùi, không biết mai này Hòa chết sẽ chôn vào đâu, do đó, ngày 15-9 này, nếu Hòa có chết xin Tổng Thống hãy chôn Hòa trước tiền đình Quốc Hội.

Cậu Sáu Rolex không kể tiếp là Tổng Thống trả lời cậu Sáu ra sao, nhưng nếu Thợ Bóc là Tổng thống, Thợ Bóc sẽ vô vai cậu Sáu mà nói rằng:

— Sáu cứ yên chí lớn mà chết, những lời trần trụi của Sáu Trầm nhớ như in trong dạ, khi Sáu chết rồi, Trầm sẽ làm một cái đám ma thật to cho Sáu để Sáu ngậm cười nơi chín suối. Sáu là bầy tui trung thành của trâm, nên trâm xin ngỏ lời phân ưu trước với Sáu và cầu chúc hương hồn Sáu sớm được siêu sinh tịnh độ.

Tưởng tượng chỉ nghe mấy lời phán trên của Đức Vua, cậu Sáu sẽ tá hỏa tam tinh, cái miệng cá ngỗng ngoác ra và lắp bắp:

— Sáu nói đối với Người số Một vậy thôi, nay người số Một rửa cho Hoà chết thật sao. Thôi thôi Hoà không dám đối nữa, nay mai Hoà sẽ tới trước Thượng Viện đình đám những Nghị Sĩ nào

không ủng hộ dự luật chương trình của người số Một.

NGHỊ SĨ TÀU TẮNG ĐỀ ĐÁM VỠ MỒM NGHỊ SĨ PHIỆT

Nghị sĩ Hoàng Thế Phiệt, hiệp sĩ Vatican cao đầy, vừa cho biết có một Nghị sĩ trường khối đa số đã dọa ông tới ba phứa:

Nếu Thượng Viện không thông qua được dự luật thuế Kiệm Ước mới hồi tháng 5-70 vừa qua, để lấp vào cái lỗ kiem ước cũ bị nhà trí thức làm dằng Ng. văn Chức khai thủng, thì các Nghị sĩ đã bị cho đi Pleiku nghỉ mát, y như hồi các cụ Thượng hội Đồng Quốc Gia bị tướng râu dê Nguyễn Khánh xức.

Nghị Phiệt không nói rõ tên ai, nhưng cả nước ròi sau đó chính nghị Phiệt cũng bảo đó là ông Đặng Văn Sung, một đảng viên của Đảng Đại Việt quan lại.

Theo một nhật báo ở đây, trong một mục phim hàng ngày, tên Thiên Khôi (phụ trách mục tin bản cho Con Ong) đã cho biết, các nghị sĩ thuộc phe thân chính quyền, tức là các Nghị sĩ thuộc khối Xã Hội Dân Chủ đã phản ứng ồn ào về lời tuyên bố trên của Nghị Phiệt. Người phản đối ác nhất là ông Nghị Tầu Tằng Trần thế Minh. Ông tầu tằng này tìm bậy ngà y không thấy một tí trí thức nào trên khuôn mặt lợn i của ông, do đó ông tầu tằng đã đôi đũa vỡ mồm nghị Phiệt vì tội hay nói bậy, ông Nghị tầu tằng, theo lời kể của thằng Thiên Khôi, đã đứng dậy vô bình bịch vào con công ngừ tức con cu ngồng của ông mà nói oang oang: Con các Xúc, bố bảo Hành Pháp cũng đéo dám xức Quốc Hội, xức là thua thằng Mít Trần Giải Phóng Miền Nam ngay chứ đếch phải thua thằng Cộng Sản Bắc Việt.

Ông tầu tằng đã oang oang như vậy trước những Nghị Sĩ trí thức làm đảng nhất nước là các ông Nguyễn Văn Chức và Nguyễn tư Bản, cùng hai ông Nghị tốc Phạm nam Trưông, và nghị ba niên Trần ngọc Nhuận. Ông Trưông và ông Nhuận cười hô hô, còn ông Chức và ông Bản chỉ cười mỉm tỏ vẻ khinh bỉ anh tầu tằng.

Tên Thiên Khôi khi viết phim có vẻ hơi nương tay với Nghị Tầu Tằng, nhưng Thợ Bóc bóc má anh tầu tằng tới tung xương. Bóc là Thượng Viện không phải là nơi bến xe mà anh tầu tằng giờ trở đứng bến, muốn giờ trở đó về Hạ Viện, sẽ có những người lịch sự nhất nước đó tiếp anh tận tình.

Đĩa nguội môn

THÂN ẸNH ƯƠNG LẠI MUỐN TO NHƯ CON BÒ; BÈ BỤNG THẤY MẸ!

Trong tuần qua, báo chí đã nói khá nhiều về cái vụ ông nghị hồn toàn quốc được TT Thiệu ngoác vào trong dinh Độc Lập cho đóp hít. Sở dĩ báo chí đề cập nhiều tới mấy ông nghị Hồn là vì mấy ông đã kêu la inh ỏi, phàn đối rầm rĩ cái vụ các ông bị « tập hợp diêm danh » trong sân Tao Đàn trước xếp hàng ác ẽ vào dinh.

Mấy ông nghị Hồn cho rằng Hành pháp đã đối xử không đẹp và bất xứng đối với quí ông, vốn là đại diện dân cử: chẳng gì chúng tôi cũng là một thứ... « cụ trong rân », mà lại bị tập hợp như lính tráng, mất mặt... bầu của ếch nhái quá xá.

Các ông nghị Hồn muốn được TT Thiệu tiếp đón như tiếp đón các NSDB. Bởi vì cũng là dân cử cả.

Bọn Con Ong rất lấy làm thương cho quí vị nghị hồn: đếch biết cái gì hết troy. Quí ông cứ tưởng cùng do dân bầu thì nghị hồn nghị cục hay

Dân Biểu nghị sỡi đều xem xêm cá mè một lứa.

Hà ! Hà ! Thế thì ngu thật ! Quí vị không hiểu tuy cũng được dân bầu ra, nhưng nghị hồn chả là cái thứ gì cả. DBNS là những người thuộc một cơ quan độc lập và ngang hàng mí Hành Pháp. Chứ còn các Hội đồng Đô, tỉnh, thị, xã của quí vị chỉ là một « chi nhánh » hạng bét của Hành Pháp tại các địa phương.

Chả thế mà DBNS được quyền bắt khả xâm phạm, nghĩa là khi lên diễn đàn muốn ăn tục nói phét thế nào cũng được. Còn quí nghị hồn mà ăn nói lem nhem, hành động ảm ố hội tề, hỗn, xác, vv... thì, chiếu điều 75 HP Anamta, TT có quyền đá cho quí ông nằm bầy phát vào đít, và phứt các ông a la póc về nhà đười gà cho vọ; Đưng có tưởng bỏ, rồi hỏi không kịp.

Chỉ phải tập hợp diêm danh tí tí, bị quí thầy an ninh gác công hành hạ chút xíu, mà sau đó đã được bề kiến long nhan, lại được cho đóp hít, thế là phước đức rồi. Kêu ca nói gì ?

Ẹnh ương lại cứ đòi to bằng con bò, thì có ngày bè bụng mà chết không kịp ngáp đấy.

ĐẠI DIỆN DÂN CỬ LÃNH LƯƠNG KHOẢN THÌ... CHỖ KHÔNG THỂ TƯƠNG ĐƯỢC

Lại vườn chuyện mấy ông nghị hồn: Các ông vô dinh độc lập đóp hít. Trong dịp này, TT Thiệu đã nói mí quí ông đủ các thứ chuyện quan trọng và hay ho. Nhưng các ông cứ ngồi đực mặt ra như chú tầu nghe kèn. Đặc biệt, có những ông lại ngủ gật, mồm há hốc, nước rãi chảy quanh mép,

trông rất bần.

Tuy nhiên, khi TT Thiệu đề cập tới vấn đề lương bổng thì toàn thể quí vị nghị hồn, ông nào ông nấy tỉnh như sáo, mắt sáng như sao.

TT Thiệu loan báo rằng ông quyết định từ nay sẽ phát lương khoản cho quí vị nghị hồn mỗi tháng là 20 ngàn, không kể các khoản phụ cấp. Như thế vị chi hàng tháng mỗi ông nghị hồn có thể lãnh mèm mèm 4 choạc.

Các ông nghị hồn sướng quá, nhẩy cõn lên, vỗ tay 5 lần và reo hò ầm ĩ. Có ông nhẩy mạnh quá gây cha nó cả chân ghế, té lăn cù ra đất. Có người kể lại rằng trông cái cảnh đó bần thiêu và hèn không thể tưởng tượng được. Phát buồn nôn.

Mẹ kiếp ở cõi đời này, phạm làm đại diện dân mà lại ham lãnh lương là cuộc đời đi doang, là khổ nạn. Như loài khuyển, chi vì ham ăn kít, mà cuộc đời... chó má quanh năm.

Bọn Con Ong xét thấy không thể chấp nhận cho đại diện dân cử mà lại ăn lương khoán như vậy. Phạm đã lãnh lương là phải lụy vào kẻ phát lương. Khi đã bị lụy rồi thì còn tranh đấu cái con mẹ gì nữa. Tây nó có câu thành ngữ « Kê nào chi tiền, kê đó ra lệnh ».

Bởi cái lẽ đó, kể từ số báo này, bọn Con Ong sẽ kêu gọi tất cả đồng nghiệp, nhất là những cây viết nham nhở, đồng loạt mở một chiến dịch chống « dân cử ăn lương ». Chúng ta sẽ chửi nhiều nhiều dài dài...

Những người sành nậm nệm mousse đều biết

Nệm mousse ĐỨC HIỂN

BỀN BỈ VÀ TRANG NHẢ NHẤT
SẢN XUẤT NỆM MOUSSE BÁN SỈ VÀ LẺ
BỌC MUI NỆM XE HƠI — LÀM NỆM SALON

256, Hồng Thập Tự Saigon - ĐT : 22573

BÁNH TRUNG THU

ĐÔNG HƯNG VIỆN

MỘT THỂ KỶ NỔI TIẾNG TẠI BẮC VIỆT

(ESCALIER D'OR HANOI cũ)

Đã có bán tại hiện chánh, 23 Phan Chu Trinh — Saigon.
— Quý khách sành ăn chỉ dùng bánh Trung Thu Đông Hưng Viên
— Đặc biệt năm nay có sản xuất bánh Trung Thu chay
QUÀ BIỂU LỊCH SỰ VÀ TRANG NHẢ NHƯT

PHÚ ĐỀ GIAO CHỈ

HÈN CHỮ

Bọn Công Sản Miên sau khi bị những chàng chiến sĩ quốc gia Kampuchia thọt cho nhiều quần ra gi, đã chơi một phát đôn tâm lý lạ lùng nhất trong lịch sử chiến trường. Đó là việc chúng tung những người đẹp khóa thân vào mặt trận và tin tưởng rằng một khi những chàng lính Kampuchia (hay đeo bùa) trông thấy đàn bà khóa thân sẽ cho là điều xui xẻo. Tinh thần chiến đấu của những chàng lính Kampuchia cũng vì đó mà suy giảm.

Bản tin chỉ vồn vện có vậy chứ không thêm chi tiết là những nữ cán bộ « tâm lý chiến » kia thuộc loại cô gà lún phún hay thuộc loại « nô he ». Dân Kampuchia không biết có tin cái việc « nô he » xui tận mạng không, chứ dân Anamta thì đại kỳ thứ này. Theo Trang Húi, nếu những nữ cán bộ « tâm lý chiến » kia không có « nô he », thì cái việc trông thấy họ không có gì xui xẻo. Bằng chứng là tại xứ Anamta mỗi cuộc lễ mãn khóa cái này, mãn khóa cái kia, có Tướng, có Tá tham dự; ban tổ chức vẫn thường thêu hoa vào chương trình bằng một màn vũ khóa thân. Cô vũ nữ sexy sau khi cởi nốt cái si lip cuối cùng, đã hây hây cái lá đa khắp bốn phương tám hướng. Có thể nói là chiếc lá đa kia không lọt ra ngoài bất cứ cặp mắt nào. Ở giây phút « thăng hoa » này tất cả mọi giai cấp đều được « lá đa » san bằng. Dù Tướng, Tá, Úy, hay một anh Binh Bốp « ết coóc » tốt phúc được tham dự... trái tim cũng chỉ nhảy chung một nhịp.

Nhờ những màn vũ khóa thân trên, những giai cấp chênh lệch đã có dịp xích lại gần nhau. Tình đoàn kết, huynh đệ chi binh giữa Tướng, Tá càng thêm khắng khít, nên quân ta mới càng đánh càng thắng, địch càng đánh càng thua. Không hiểu giới lãnh đạo Kampuchia đã dùng « kinh nghiệm » trên để phân tuyến truyền, tày nào lính tráng của họ chưa?

KHÔNG CẦN LIÊM SĨ

Theo tin AP, toàn thể nội các Thái đã đệ đơn từ chức lên Thủ Tướng, để Thủ Tướng có thể cải tổ nội các bất cứ lúc nào. Sở dĩ những Tổng Bộ Trưởng Thái từ chức vì chính phủ Thái đã ban hành nhiều đạo luật tăng thuế quá nặng.

Trang Húi và nhóm C.O trên rằng dưới vôi, rất lấy làm khâm phục những ông Tổng Bộ Trưởng Thái. Thấy dân đói khổ vì thuế má, mình bắt lực bên treo ấn từ quan. Miếng dính chung trong cõi phù du, trả về cõi phù du — Ấy là những người có liêm sỉ vậy.

Chẳng bù với những ông chánh khừa xứ Anamta, điển hình nhất là ông Tổng Ngọc. Từ ngày đất nứt ra con họ hung và con họ hung nứt ra ông, thuế má cứ thò ra đánh tới tấp mây mặt lũ dân đen. Dân chúng kêu khổ, oán khí bốc lên tận chín tầng mây, nhưng ông vẫn mặc kệ dân. Sống chết mặc bay, tiền thầy bồ túi. Phải chăng ông nghĩ rằng làm chính trị thì phải lý. Liêm sỉ có ngọ nguyệt, tức thời tổng cổ liêm sỉ ra chỗ khác chơi. Miếng dính chung đã gậm, chỉ khi nào bị gậy đập vào đầu mới chịu nhà?

HIẾP DÂM

Ủy Ban Phụ Nữ Đòi Quyền Sống của bà Luật Sư Ngô Bá Thành vừa làm một phát hội thảo về đề tài « thái độ của phụ nữ về vụ lính Mèo hiếp dâm chết 2 phụ nữ ở Hàm Tân ».

Bọn C.O thấy rằng từ ngày thành lập cái « Ủy Ban » trên, các bà chẳng có mục tiêu tranh đấu khí mồm nào rõ rệt. Không có mục tiêu dĩ nhiên sẽ đánh sảng, đánh võ và võ vịn. Đánh sảng là vụ các bà xông vào tòa Đại Sử Mèo xin ông Phó Vương Ấc Niu cải thiện giường máy nhân sự ở nước... Giao Chỉ.

Đánh võ và võ vịn là vụ các bà hội thảo về hiếp dâm. Bớ khi, từ trước đến nay, từ cái thời Tây đen gạch mặt đến bây giờ có biết bao nhiêu phụ nữ đã bị hiếp chết tức tưởi rồi. Các bà có « tố thái độ » thì cũng chẳng nước mẹ gì. Ngay đến chủ quyền Quốc Gia này còn bị hiếp tã ra thì còn cái gì mà thoát được. Đem ra mổ xẻ chỉ tốn nước bọt và càng thêm túi.

Theo Trang Húi, bà Ngô Bá Thành cựu Bí Thư của bà Nhu nên đẹp quách cái « Ủy Ban Đòi Quyền Sống » của bà đi là vừa. Các bà chẳng có gì để phải « đòi » cả. Vụ nõ của ông Nghị Giải Rút đã chẳng cho thấy quyền sống các bà đều nắm hết. Các bà cầm râu chông quay như quay để đá, các bà còn chưa thỏa mãn sao. Cái « Ủy Ban Đòi Quyền Sống » các bà nên nhường cho các em Thọ Chơi mới đúng. Chính các em Thọ Chơi mới xứng đáng trong việc đòi quyền sống vì các em đang sống dở chết dở vì bọn Mèo rút quân.

MÁU ĐỒ TRÊN RUỘNG NGƯỜI CÂY
Cuộc xung đột giữa tá điền và điền chủ

khởi sự bùng nổ mạnh. Tại Long Xuyên, con một điền chủ đã xách súng phơ thật lực vào những người nghèo đang cày trên miếng đất mưa móc của Nhà Nước. Ngoài ra giới địa chủ còn đe dọa sẽ... khởi viết truyện dài *Máu Đồ Trên Ruộng Cây*. Đặc biệt là anh Dân Biểu Địa Chủ Lê Tài Hoa sẽ « vô lông te » để bạt cho cái truyện dài máu xương tá điền trên.

Bọn CO rất phẫn uất về cái tác phong « địa chủ giàu » nứt đố đổ vách kia. Nếu luật lệ của Nhà Nước có thiệt hại đến quyền lợi của các anh, thì các anh, cứ nhờ Nhà Nước mà thọt, chứ sao lại nở tâm phơ gục những người tá điền nghèo khổ, vô tội. Còn cái nhà anh Dân Biểu Lê Tài Hoa nữa. Anh làm đại diện dân, anh không bảo vệ quyền lợi của đại đa số những người nghèo khổ, anh lại đi đứng về phía những kẻ giàu có để khư khư bảo vệ cái quyền lợi « địa chủ » của anh làm ngơ trước xương máu của những tá điền vô tội.

Ngừ này làm Dân Biểu, hèn gì nước Anamta cứ khôn khổ, khôn nạn mãi.

NGÂM MIỆNG CỐC.

Người hùng chống tham nhũng, Hà Thúc Nhơn đã nằm xuống nhưng tiếng vang vọng vẫn còn xoáy mạnh trong dư luận. Những còn lại đó không phải là những huyền thoại do các ông nhà báo « điều tra phóng sự » vào đời tư của Hà Thúc Nhơn. Những còn lại Trang Húi muốn nói tới là những dây dợ đưa dê mái từ vụ tham nhũng ở Quân Y Viện Nguyễn Huệ Nha Trang.

Sau cái tên Đặng Mai, người ta thấy từ từ lòi ra hai cái sừng bần của Ông Đại Tá Trâu Điền, Cục phó Cục Quân Y. Chính ông này đã nhiều lần che chở cho tên Đặng Mai ăn bần và rất có thể cũng chính ông này đã bày mưu thanh toán người sạch Hà Thúc Nhơn để bịt miệng.

Bọn C.O thắc mắc không biết « cái tầm vóc đẹp đẽ » của ông Trâu Điền đã lọt vào cặp mắt xanh của Nhà Nước chưa? Các giới lãnh đạo đã có lần hồ hoán lên rằng có thể mất nước vì bọn tham nhũng hơn là về tay Công Sản. Cái chết của người sạch Hà Thúc Nhơn đã là một báo động trầm trọng về « mặt trận tham nhũng » mà ở đó quân ta càng đánh, càng thua bết tí, nhưng trái lại bọn C.O chưa thấy Nhà Nước tỏ một thái độ quyết liệt nào.

Đến những ông Thượng, ông Hạ cũng như ông Giám Sát Viện cũng ngậm miệng cóc nữa, khiến đưa dân đen đếch hiểu mô tê gì cả. Người dân đang bị bí bởi vụ án này và đang cần các ông mở nắp bồ lảm đay.

CÁI MỒM THỐI CỦA U-THANT

Anh U-Thant Tổng Thư Ký Liên Hiệp Quốc lại vừa chỏ mồm vào vấn đề Việt Nam. Đó là việc anh hô hào mở rộng Chính Phủ tại Việt Nam để bọn « giải phóng » được tự do tham dự.

Anh là Tổng Thư Ký Liên Hiệp Quốc, không ai có quyền cấm anh chỏ mồm vào bất cứ chỗ nào, từ chỗ kín cho đến chỗ hở tại các Quốc Gia. Tuy nhiên ở vai trò của anh, anh không được thiên vị thân bên này, hay ghét bên kia. Đảng này, dân chúng Việt Nam để ý thấy hể cứ mỗi lần anh phát ngôn về Việt Nam là y như anh phát ngôn những lời có lợi cho Cộng Sản. Có thể nói trắng ra rằng Cộng Sản nó muốn cái gì, là anh U-Thant nói ra cái ấy.

Hiện nay bọn Cộng Sản nó muốn vác cái dít thối vào ngồi ở miền Nam này. Thế là anh Thant bèn hô hào, cổ võ mở rộng chính phủ tại Miền Nam.

Sư anh, sao những vụ tấn công như Tết Mậu Thân, bọn Cộng Sản đã giết hại hàng ngàn người dân vô tội, anh không hề lên tiếng kết án sự dã man của Cộng Sản? Trong khi bọn Cộng Sản nó muốn cái gì là anh thỏa mãn ngay cái ấy.

Sau nhiệm kỳ này, anh nên về vườn đi là vừa. Ở lại chỏ mồm nói bậy chỉ tổ Tây đen nó cười cho.

HÌM THỐI INDIRA GANDHI LẠI DỜ ĐÓI

Mối bang giao giữa Việt Nam Cộng Hòa và Ấn Độ vừa trải qua một cơn sóng gió vì Thị Phấn Gandhi đã tiếp đón Thị Phấn Nguyễn Thị Bình. Vụ đó khiến con cháu Thánh Gandhi sạch sẽ, tại Sài Gòn đã phản đối chính phủ Ấn loạn cáo cáo, chầu chầu.

Tưởng rằng sau cơn mưa hồi tanh bần thiu đó, trời lại sáng. Nào ngờ Thị Phấn Gandhi vẫn không chừa cái thói đi chơi với ma. Mới đầu trong phiên nhóm bế mạc hội nghị Phi Liên Kết Lusaka, cái hím thối Gandhi đã âu yếm dắt tay Thị Phấn Nguyễn Thị Bình giới thiệu với « đại diện các nước bạn » để Thị Phấn Nguyễn Thị Bình để bề tuyên truyền cho Cộng Sản Đông Dương ở hội nghị.

TRANG HÚI, ONG LỒ cầm tròng

Hành động trên của hím thối Gandhi là một khiêu khích rõ rệt đối với ông Ngoại Voi Trắng nói riêng và Việt Nam Cộng Hòa nói chung. Ngoài ra hành động trên còn phản bội lại xương máu của biết bao nhiêu kiều dân Ấn đã bị lên cỡi Mô Ha Mết vì hòng súng A.K của con cháu Thị Bình trong cuộc tàn sát Tết Mậu Thân. Nếu dân Việt Nam không biết điều quá khích, nổi dậy một cuộc « Cáp Cà Ri » thì cái hím thối Gandhi nghĩ sao đây.

Các đảng Chà Và bán vãi, cho vay lãi, thu tiền đất, nhà nước Giao Chỉ đã đối xử quá tốt đẹp với các vị còn đợi gì mà không làm một cuộc biểu tình tổng dúi củi vào mồm trên, mồm dưới cái hím thối Gandhi.

Người cùng một nước, nhưng hím thối Gandhi đếch thương nhau cùng, hím thối bỏ rơi quý vị một cách tàn nhẫn, Trang Húi, khuyên quý vị nên... nhận nơi này làm quê hương và kéo nhau xuống đường đốt tiêu hình nộm cái hím thối Gandhi cho nó chừa cái tật giao du với ma quý.

HÔI TRỀ

Vụ Thương Phế Binh đến này đã theo giòng nước trôi qua cầu mà nhạt nhèo dần. Đứng cái lúc này ông Dân Biểu Hồ văn Minh mới lên tiếng khuyến cáo Hành Pháp không nên dồn Phế Binh vào chân tường. Ông Minh cứ làm như ông thương anh em Phế Binh lắm vậy. Theo bọn C.O nếu ông thật sự thương những chiến sỹ què cụt, thì ngay từ phút đầu khi thấy Phế Binh thừa thắng xông lên trong khi Hành Pháp giả vờ... thua thật xuống, ông phải lên tiếng khuyến cáo ngay. Một mặt khuyến cáo các chiến sỹ què cụt nên làm từ từ thôi, đừng có thấy chính Quyền nhũn, mà vác dùi cầm loạn xạ ngẫu, sẽ mất lòng dân, sẽ cả nhắc gần đến vực thẳm. Một mặt ông khuyến cáo chính Quyền nên giữ uy quyền quốc gia. Cái gì Phế Binh đòi ngay thẳng thì cố gắng thỏa mãn, còn cái gì Phế Binh đòi lắt léo thì phải trừng trị ngay từ lúc đầu — Đưa con chơm hừ không chịu trừng trị ngay bằng doi vọt thương mền. Đợi đến lúc nó quá hư mới từ, mới đét đôn thù thì quả là ác độc lắm đay.

Công việc đáng phải làm trên, ông Hồ văn Minh đã không làm. Để đến bây giờ Phế Binh đã rơi vào vực thẳm vì có những phần tử quá khích lên lời, làm mất hậu thuẫn của dân chúng. Để đến bây giờ Nhà Nước không còn lý do gì để uy quyền Quốc Gia tiếp tục làm con chi chi cho những Phế Binh quá khích cướp vũ khí bắn vào nhân viên công lực, cầm dùi bừa bãi... Ông mới lên tiếng, bọn C.O e rằng cái nhân nghĩa của ông có hơi trễ đay.

TH. R. ÔNG LÀ AI?

Ở Đà Nẵng, có một tay anh chị, chọc trời khuấy nước, coi pháp luật không bằng sợi lông chân. Hắn tên là TH., lại làm chủ một hàng ria mép rậm rạp nên người ta quen gọi là TH. Râu.

Tuổi đời cũng đã ngoài tam thập, nhưng TH. Râu thuộc loại « ru tiên quốc gia », Sở Đứng Viên đàn hát tại ngõ mắt lếp. Và từ bao năm nay, TH. Râu vẫn sống phây phây đề ngày càng tác oai, tác quái.

Một điều lạ, tuy chính hiệu xi-vin, nghề nghiệp ghi trong giấy tờ hộ tịch là buôn bán, TH. Râu vẫn nắm nhiều binh quyền, vượt hẳn những Sĩ quan Cấp Tá.

Xây dựng cơ đồ bằng nghề ăn cắp hàng Mỹ và buôn lậu, TH. Râu đã từng huy động hàng chục chiếc GMC với đầy đủ quân lính, súng ống hỗ trợ, ngang nhiên chạy trong thành phố ngay giữa giờ giới nghiêm trước mắt nhìn lơ lảo của nhân viên công lực.

TH. Râu quen biết nhiều ông bự lắm, ra vô Bộ Tư Lệnh Quân Đoàn 1, Biệt Khu Quảng Đà, Tòa Thị Chính như ăn cơm bữa. Nói về những nhân vật quyền thế như ông tướng khai thác lâm sản, ông đại tá tây lai v.v... TH. Râu đều thân ái kêu bằng bằng. Nhà của TH. Râu ở đường B.D, có điện thoại quân sự, có súng ngắn súng dài đủ cỡ. Đi đường TH. Râu còn xư dụng xe mang số ẩn tể (thật hay giả) dành cho giới chức cao cấp để dẫn mặt thiên hạ. Lạ hơn nữa, TH. Râu còn được ân thưởng cả Chương Mỹ Bội Tinh là một loại huy chương cao quý nhất của hành chánh.

TH. Râu là ai vậy cả? Xin Đại Tá KH, thị trưởng Đà Nẵng vén dùm bức màn bí mật cho bà con dòm chút chơi.

(Quét Chợ)

In tại nhà in Dân Nguyễn 54, Võ Tánh Sĩ
Quản Lý: HOÀNG THỊ QUI